

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates

Nummer 5, 2024

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:569](#) 12-04-2024

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2024:258](#) 08-03-2024

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:2238](#) 02-04-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:2302](#) 26-03-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:2133](#) 26-03-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:707](#) 19-03-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:1936](#) 19-03-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:1950](#) 19-03-2024

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:808](#) 12-03-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:809](#) 12-03-2024

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2024:433](#) 12-03-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:1613](#) 05-03-2024

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2024:360](#) 27-02-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:361](#) 27-02-2024

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2024:434](#) 27-02-2024

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2024:477](#) 21-02-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:715](#) 30-01-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:242](#) 30-01-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:216](#) 30-01-2024

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:37 02-01-2024

Rechtbank

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:2820 02-04-2024

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:1633 27-03-2024

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:3050 27-03-2024

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:3123 27-03-2024

Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2024:1199 27-03-2024

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:1661 27-03-2024

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:2423 22-03-2024

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:1761 21-03-2024

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:2412 20-03-2024

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:1619 20-03-2024

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:1603 13-03-2024

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:1200 06-03-2024

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:988 28-02-2024

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:1350 22-02-2024

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:1448 21-02-2024

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:622 08-02-2024

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:1877 07-02-2024

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:1173 31-01-2024

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:572 24-01-2024

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:607 17-01-2024

Antillen

Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGEABES:2024:37 03-04-2024

Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2024:57 21-03-2024

Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEAA:2024:33 13-03-2024

Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2024:56 08-03-2024

Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEAA:2024:37 24-01-2024

Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2020:337 20-04-2020

RECHTSPRAAK

Omdat niet is gebleken dat de onderfde legitimaris de beslissing in hoofdzaak niet kan afwachten, wordt de vordering in het incident tot het verstrekken van stukken/inlichtingen afgewezen.

In het geschil in hoofdzaak wenst eiseres [zowel in de hoofdzaak als in het incident] aanspraak te maken op haar legitieme portie en vordert zij o.m. dat de rechtbank de legitimaire massa vaststelt omdat zij stelt onvoldoende informatie van gedaagden [in de hoofdzaak, en verweerders in het incident] te hebben ontvangen om de omvang van haar legitieme te bepalen. In het incident vordert zij dat de rechtbank bij wijze van voorlopige voorziening gedaagden veroordeelt om een aantal gespecificeerde inlichtingen, opgaven en/of afschriften te verstrekken. Voorop moet worden gesteld dat voor toewijzing van een dergelijke provisionele vordering is vereist dat deze verband houdt met de inhoud van de hoofdvordering en dat de eisende partij een zodanig belang bij de vordering heeft dat van haar niet kan worden verwacht dat zij de uitkomst in de hoofdzaak afwacht. Getoetst aan dat criterium is de rechtbank van oordeel dat de vordering moet worden afgewezen. Eiseres heeft immers niet gesteld dat van haar niet kan worden gevergd dat zij de beslissing in de hoofdzaak zal afwachten. Een vordering tot inzage of afschrift kan bovendien niet worden gegrond op artikel 223 Rv. Een bevel tot inzage of afschrift heeft naar haar aard een definitief karakter en kan daarom niet gelden voor alleen de duur van het geding. Voor zover eiseres een vordering ex artikel 843a Rv heeft bedoeld, kan ook die niet worden toegewezen. Artikel 843a Rv heeft betrekking op de bijzondere exhibitieplicht. Deze exhibitieplicht biedt een partij de mogelijkheid om, onder bepaalde voorwaarden, inzage te vorderen van bestaande bescheiden ten behoeve van de bewijslevering. Het artikel biedt geen basis voor een vordering strekkende tot het maken van lijsten of anderszins opstellen van bescheiden. Gedaagden in de hoofdzaak/verweerders in het incident hebben bovendien het merendeel van de stukken zoals gevorderd overgelegd in hun conclusie.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 28-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:988

Zaaknummer: C/o3/32668o / HA ZA 24-44

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter wijst de gevorderde opheffing van het ten laste van de enig erfgenaam in privé gelegde conservatoir beslag toe nu de daarvoor aangevoerde gronden summierlijk ondeugdelijk zijn.

In 2023 is Y overleden. Haar huwelijk met X eindigde in 1988 door diens overlijden. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren, eiser en gedaagde. In haar testament heeft moeder eiser tot enig erfgenaam en executeur benoemd. Gedaagde legateerde zij een bedrag ter grootte van de helft van het saldo van haar nalatenschap. Eiser heeft de nalatenschap beneficiair aanvaard. In augustus 2023 heeft gedaagde verlof gekregen tot leggen van conservatoir derdenbeslag onder de Coöperatieve Rabobank U.A. ten laste van de nalatenschap van Y en onder de ING Bank N.V. ten laste van eiser. Thans vordert eiser dat het beslag ten laste van haar in privé wordt opgeheven. Anders dan eiser stelt, is de dagvaarding in de bodemprocedure wél aan de ING Bank N.V. betekend zodat geen sprake is van nietigheid. Verder blijkt uit het verzoekschrift tot het leggen van conservatoir beslag dat gedaagde stelt dat zij een vordering op eiser in privé heeft, onder meer op grond van artikel 6:162 BW. Daaraan legt gedaagde ten grondslag dat moeder dan wel eiser een woning voor een te lage prijs zou hebben verkocht en anderzijds dat eiser (als gevolmachtigde van Y) (rechts)handelingen heeft verricht die niet in lijn zijn met de situatie en omstandigheden van Y. Hierdoor is de omvang van de nalatenschap kleiner dan deze zou moeten zijn en daarvoor is eiser aansprakelijk. De voorzieningenrechter volgt eiser in haar standpunt dat de vordering van gedaagde summierlijk ondeugdelijk is en overweegt dat gedaagde heeft gesteld dat het de wens van Y was dat de woning tot de nalatenschap zou behoren, dat de opeisbaarheid van haar legaat aan de verkoop van de woning is gekoppeld en dat Y heeft bepaald dat de waarde van de woning door een onafhankelijk taxateur vastgesteld had moeten worden. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter gelden de bepalingen uit het testament die daarop zien enkel voor de situatie dat de woning zich ten tijde van het overlijden van Y nog in haar eigendom zou bevinden. In de situatie dat de woning voor het overlijden zou zijn verkocht, voorziet het testament niet. Gedaagde meent dat Y de verkoop van de woning, die gedaagde als een schenking aan eiser althans de dochter van eiser en een derde kwalificeert, onder invloed van een wilsgebrek heeft verricht en dat de schenking door haar is vernietigd. Voor zover dit al in de bodemprocedure vast zou komen te staan, geldt naar het oordeel van de

voorzieningenrechter dat in een dergelijk geval niet gedaagde maar de nalatenschap van Y een vordering zou (kunnen) hebben op eiser in privé. Dit maakt de gepretendeerde vordering van gedaagde op eiser in privé summierlijk ondeugdelijk. Ook is de voorzieningenrechter van oordeel dat voorshands aannemelijk is dat in de bodemprocedure zal komen vast te staan dat de woning voor een redelijke verkoopprijs is verkocht.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 22-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:1350

Zaaknummer: C/02/418576 / KG ZA 24-44 (E)

Rechters: E.A. Mulders

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof oordeelt over een executiegeschil (over rentevorderingen die tot de nalatenschap behoren) in een verdeling van een nalatenschap waarin reeds meerdere procedures over de wijze van verdeling zijn gevoerd.

Dit geschil betreft de afwikkeling van de nalatenschap van de ouders van partijen. Daarover is eerder tot en met de Hoge Raad een bodemprocedure gevoerd (zie o.m. ERF 2017-0165, ERF 2021-0056 en ECLI:NL:HR:2022:1211). Het feitelijke geschil betreft de berekening van de rente over verschillende vorderingen die tot de nalatenschap behoren en die bepalend zijn voor het uiteindelijk te verdelen bedrag. Inzet van deze procedure is of de voorzieningenrechter in dit geschil een inhoudelijke beslissing had mogen geven. Het hof oordeelt met de voorzieningenrechter dat dit het geval is. Kort en goed meent het hof dat appellant er ten onrechte van uitgaat dat deze procedure een gewone geldvordering betreft en dat de voorzieningenrechter niet op correcte wijze aan de criteria voor toewijzing van geldvorderingen in kort geding zou hebben getoetst. Dit geschil is een executiegeschil in de zin van artikel 438 lid 1 Rv, omdat partijen het niet eens konden worden over de afwikkeling van de verdeling van de nalatenschappen, waarvoor de rechtbank in 2017, zoals later door het hof en de Hoge Raad verbeterd en aangevuld, een sluitende regeling heeft willen treffen. Een executiegeschil kan, in spoedeisende gevallen, ook voor de voorzieningenrechter worden gebracht. Het hof is met de voorzieningenrechter van oordeel dat het spoedeisend belang voldoende was aangetoond doordat partijen die al meer dan een decennium in een onverdeelde nalatenschapsboedel zaten, en zij met zeer aanzienlijk kosten van gevoerde procedures waren geconfronteerd. Geïntimeerden hadden en hebben belang bij een verdeling waardoor een eind komt aan de onverdeelde nalatenschap. Het geschil was ook voldoende uitgekristalliseerd en leent zich voor een beslissing door de voorzieningenrechter, die dan ook niet gehouden was om de zaak op de voet van artikel 438 lid 4 Rv te verwijzen naar de rechtbank. Voor zover appellant aanvoert dat de voorzieningenrechter zich onbevoegd had moeten verklaren of de vorderingen wegens het ontbreken van spoedeisend belang had moeten afwijzen zijn deze grieven tevergeefs voorgedragen. Datzelfde geldt voor zover hij aanvoert dat de voorzieningenrechter de vordering had moeten toetsen aan de criteria voor toewijzing van een geldvordering in kort geding, nog daargelaten dat appellant dat criterium

niet juist heeft geformuleerd. Evenmin slaagt zijn betoog dat geïntimeerden een tweede bodemprocedure hadden moeten aanspannen om daarin de juiste hoogte van de renteverplichtingen te laten vaststellen. Over het inhoudelijk bezwaar van appellant dat het hof in 2021 ten onrechte heeft bepaald dat hij 4% rente per jaar verschuldigd is over een geldlening, stelt het hof dat appellant miskent dat dit arrest onherroepelijk is en dat zijn cassatieberoep tegen dit arrest is verworpen. In een executiegeschil kan de juistheid van de onderliggende beslissingen niet opnieuw ter discussie worden gesteld. Appellant beroept zich verder op matiging van de rente op grond van artikel 6:109 BW. Dit betoog gaat al niet op omdat de contractuele rente over de geldlening geen schadevergoeding is waar de matigingsbepaling betrekking op heeft. Ook oordeelt het hof dat uit de feiten volgt dat de voorzieningenrechter appellant kon veroordelen tot betaling aan de notaris van het bedrag dat hij nog aan de onverdeelde boedel schuldig was, zodat de notaris tot feitelijke verdeling kon overgaan. Anders dan appellant stelt, is dit geen veroordeling tot rechtstreekse betaling van het bedrag aan geïntimeerden zelf. Aan betaling aan een derde kon de voorzieningenrechter, zonder in strijd te komen met artikel 611a lid 1 Rv, een dwangsom verbinden, zoals in de rechtspraak al in hoogste instantie is beslist.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:1950

Zaaknummer: 200.333.410/01

Rechters: J.H. Kuiper, D.H. de Witte en J.G. Knot

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat een tot de nalatenschappen van vader en moeder behorend perceel grond met woonhuis door verschillende deelgenoten tweemaal is verkocht aan twee verschillende kopers, bepaalt het gerecht welke koopovereenkomst de voorkeur heeft.

Verzoekers en verweerders zijn allen als enige erfgenamen deelgenoten in de nalatenschappen van hun vader en moeder. Van de nalatenschappen maakt als belangrijkste bestanddeel deel uit de rechten met betrekking tot een perceel grond met het daarop gebouwde stenen huis. Verzoekers en verweerders hebben ieder een koopovereenkomst overgelegd waarin het perceel tegen de koopprijs van NAF 175.000 is verkocht, zij het dat verzoekers en verweerders ieder een andere partij als koper hebben. Beide partijen willen het gemeenschappelijk goed verkopen om het optredend gevaar van waardevermindering door leegstand tegen te gaan. Zij zijn het ook eens over de verkoopprijs van NAF 175.000. Zij hebben echter ieder met een andere koper een koopovereenkomst gesloten, althans hebben dat willen doen. Omdat hun respectievelijke wederpartijen in deze procedure niet meewerken aan de beoogde verkoop vragen beide partijen het gerecht machtiging om het gemeenschappelijk goed te gelde te maken, als bedoeld in artikel 3:174 BW, om vervolgens de opbrengst onder de deelgenoten te kunnen verdelen. Ter zitting zijn beide koopovereenkomsten besproken. Beide overeenkomsten zijn in die zin niet bindend voor alle deelgenoten, dat in beide gevallen niet alle deelgenoten met de verkoop hebben ingestemd. De vraag die voorligt, is welke overeenkomst in redelijkheid de voorkeur verdient, in die zin dat medewerking van alle deelgenoten aan de uitvoering daarvan kan worden verlangd en, in het verlengde daarvan, aan welke partij de verzochte machtiging dient te worden verleend tot de verkoop van het perceel aan de door die partij beoogde koper. Gelet op de inhoud van beide overeenkomsten, zoals overgelegd, moet de door verweerders voorgestelde koopovereenkomst objectief gezien als voor alle deelgenoten gunstiger worden gezien. Daartoe is redengevend dat in de andere koopovereenkomst voor de verkopende partij nadelige voorwaarden staan, waaronder in het bijzonder een opschortende voorwaarde.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 21-03-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2024:57

Zaaknummer: CUR202400277

Rechters: P.E. de Kort

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het overlijden van de rechthebbende betekent dat er geen belang is bij een (voorgenomen/in gang gezet) onderzoek naar de gegrondheid van het tijdens haar leven ingestelde bewind; ook de vraag naar de eventuele wilsbekwaamheid van erflaatster op tijdstip testen maakt dit niet anders.

Tijdens leven liep een procedure waarin ter discussie stond of de onderbewindstelling van de goederen van erflaatster noodzakelijk was. In dat kader was een deskundigenonderzoek bevolen om te bepalen of zij al dan niet in staat was om wegens een geestelijke stoornis haar vermogensrechtelijke belangen waar te nemen. Inmiddels is erflaatster/rechthebbende overleden en heeft de bewindvoerder aangegeven dat de procedure wat hem betreft niet hoeft te worden voortgezet. Een aantal van de andere belanghebbenden geeft aan dat zij het onderzoek willen laten doorgaan om mede op basis van een eventuele diagnose de geldigheid van het laatste testament van erflaatster aan te vechten. Het hof stelt dat op grond van artikel 1:449 lid 1 BW het bewind eindigt door de dood van de rechthebbende. In artikel 3:303 BW – dat ingevolge de schakelbepaling van artikel 3:59 BW ook voor het rechtsmiddel van hoger beroep geldt – is bepaald dat zonder voldoende belang niemand een rechtsvordering toekomt. Het belang moet voldoende zijn om de rechtsvordering die wordt ingesteld, te rechtvaardigen. Nu het bewind van rechtswege is geëindigd en daarmee ook de taak van de bewindvoerder is geëindigd (art. 1:448 lid 1 sub a BW), bestaat nu geen belang meer bij beantwoording van de vraag of de gronden voor bewind al dan niet aanwezig waren. Het hof merkt volledigheidshalve wel op dat in het midden wordt gelaten of de gronden voor het instellen van bewind al dan niet aanwezig waren ten tijde van de procedure in eerste aanleg. Een onderzoek zoals een aantal belanghebbenden nu voorstaat, wijst het hof af, omdat dat in het kader van de thans voorliggende kwestie niet relevant is. De door hen gestelde rechtens te respecteren belangen zien, naar het hof begrijpt, op het testament dat door erflaatster na de onderbewindstelling is gewijzigd en leveren naar het oordeel van het hof weliswaar een zelfstandig te respecteren belang op, maar de rechtsgeldigheid van deze wijziging ligt niet voor in de onderhavige procedure. Het hof merkt daarbij ook nog op dat de juridische criteria die aanleiding geven voor de instelling van bewind niet identiek zijn aan de criteria die tegen de achtergrond van de artikelen 4:55 BW en 3:33 en 3:34 BW een rol spelen bij de beantwoording

van de vraag of het testament al dan niet nietig is.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:1613

Zaaknummer: 200.323.844

Rechters: M.H.H.A. Moes, P.B. Kamminga en E. de Boer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erven kunnen zich niet op dwaling beroepen als zij na de verkoop en levering van aandelen worden aangesproken uit hoofde van een door de erflater/aandeelhouder/bestuurder in privé afgegeven borgtocht.

In deze vennootschappelijke zaak oordeelt de kantonrechter – sterk vereenvoudigd weergegeven – dat op de koper van de (indirect) tot de nalatenschap behorende aandelen geen spreekplicht rustte ter zake van een door de erflater in privé afgegeven borgtocht, op grond waarvan de bank na faillissement de erfgenamen aanspreekt. Ook ziet de kantonrechter geen grond voor bestuursaansprakelijkheid.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 21-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:1448

Zaaknummer: 10681088 \ UC EXPL 23-5769

Rechters: I.L. Rijnbout

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfgenome die verkoopovereenkomst met betrekking tot het aandeel in een woning dat tot de nalatenschap behoort niet zelf mede heeft ondertekend, moet deze toch nakomen nu aannemelijk is dat zij bij de verkoop werd vertegenwoordigd en ook overigens nauw bij de verkoop betrokken was.

Gedaagde sub 1 en moeder/erflaatster waren tezamen eigenaar van een woning die door gedaagde sub 1 wordt bewoond. Moeder is in 2021 overleden en heeft A, B en C als erfgenamen achtergelaten over. Eisers hebben in 2023 een koopovereenkomst gesloten ter zake van de woning. Die overeenkomst is ondertekende door gedaagde sub 1, gedaagde sub 2 (de zoon C), medegedaagden A en B. Eisers vorderen nakoming van de koopovereenkomst. Gedaagden willen o.m. niet leveren omdat de koopovereenkomst niet geldig zou zijn omdat erfgenome C niet heeft meegetekend, terwijl die wel is (mede)ondertekend door gedaagde sub 2, die geen erfgenaam/mede-eigenaar is van de woning. Dat C de overeenkomst niet heeft ondertekend, maakt anders dan gedaagden c.s. hebben aangevoerd niet dat de koopovereenkomst niet rechtsgeldig is. Het kan hoogstens leiden tot problemen bij de levering. Ter zake van de positie van gedaagde sub 2, die de koopovereenkomst heeft medeondertekend als verkoper, maar geen eigenaar is van de woning acht het gerecht het voldoende aannemelijk dat hij de woning heeft verkocht als gemachtigde, dan wel als (beoogd) rechtsopvolger van C. C heeft verklaard dat zij haar erfdeel aan haar zoon wil overdragen. Ook bleek dat C nauw betrokken was bij de verkoop en zelf gesprekken heeft gevoerd met eisers.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 13-03-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2024:33

Zaaknummer: AUA202400396

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof vindt het niet redelijk dat erflaatster wel de vruchten van het registergoed geniet, maar door verjaring niet draagplichtig zou zijn met betrekking tot de lasten daarvan.

Deze zaak betreft een procedure tussen appellant X en geïntimeerde Z in zijn hoedanigheid van vereffenaar van de nalatenschap van erflaatster Y. In het kader van hun affectieve relatie hebben X en Y een samenlevingsovereenkomst gesloten en in 2002 samen een woon-winkelpand in eigendom verkregen. Blijkens een in 2020 getekende notariële akte van verdeling is hun relatie in 2012 geëindigd. Na het einde van de relatie bleef Y in de woning wonen, en werd de winkel verhuurd aan een derde. Y is overleden tijdens de rechtbankprocedure waarin zij betaling vorderde door X (aan haar) van een deel van de door X ontvangen huuropbrengst. De rechtbank heeft X tot betaling van circa € 29.000 veroordeeld. Net als in eerste aanleg vordert X o.m. betaling van een deel van de door hem voldane hypotheeklasten. Het hof oordeelt dat de rechtsrelatie tussen X en Y wordt beheerst door de redelijkheid en billijkheid (zie art. 3:166 lid 3 BW). Wat redelijk en billijk is, is afhankelijk van alle feiten en omstandigheden. Feitelijk staat vast dat Y na ontbinding van de samenlevingsovereenkomst op 5 april 2013 tot aan 25 augustus 2020 het gebruik en genot heeft gehad van de woning. Voorts staat vast dat Y gerechtigd is op de helft van de huuropbrengst over de periode april 2013 tot en met augustus 2020. Het hof acht het niet redelijk en billijk dat erflaatster Y wel de vruchten geniet van het registergoed (mede vanwege het niet-voeren van een verjaringsverweer door X) en dat zij – als gevolg van verjaring – deels niet draagplichtig is met betrekking tot de lasten van het pand. De redelijkheid en billijkheid verzetten zich er in deze tegen dat de geïntimeerde een beroep op verjaring kan doen. Vervolgens stelt het hof vast hoeveel de ene partij aan de andere verschuldigd is.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 27-02-2024

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2024:434

Zaaknummer: 00.317.081/01

Rechters: A.N. Labohm, G.G.B. Boelens en A.S. Mertens-de Jong

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De A-G concludeert in een zaak over een eventuele schadevergoedingsplicht van een vennoot in een assurantietussenpersoon wegens het niet-uitkeren van een overlijdensrisicoverzekering.

Deze zaak betreft het vervolg op HR 17 juli 2020 (ECLI:NL:HR:2020:13150) waarin de assurantietussenpersoon waarvan verweerder X een vennoot was, eiser Y had geadviseerd om een lopende levensverzekering te beëindigen en een nieuwe levensverzekering af te sluiten. Y heeft dit advies gevolgd, maar de nieuwe maatschappij heeft na het overlijden van de partner van Y geweigerd om een geldbedrag voor dit overlijden uit te keren, omdat na de medische keuring niet was gemeld dat bij de partner een ernstige ziekte was vastgesteld. Y stelt zich op het standpunt dat hij door het advies geen geldbedrag heeft ontvangen voor het overlijden van zijn partner. Hij vordert daarom schadevergoeding van X. In eerste aanleg en in hoger beroep (vóór verwijzing) is geoordeeld dat de schadevergoedingsvordering was verjaard en is de schadevergoedingsvordering afgewezen. Nadat Y in cassatie met succes was opgekomen tegen dit verjaringsoordeel, heeft de verwijzingsrechter geoordeeld dat de schadevergoedingsvordering niet was verjaard, maar het vonnis van de rechtbank in eerste aanleg niettemin bekrachtigd, omdat niet is komen vast te staan dat X als vennoot in strijd heeft gehandeld met zijn contractuele zorgplicht. Thans concludeert de A-G in deze zaak dat de cassatiemiddelen tevergeefs zijn ingesteld.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-03-2024

ECLI: ECLI:NL:PHR:2024:258

Zaaknummer: 23/01543

Rechters: T. Hartlief

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank legt het testament zo uit dat de kinderen van de overleden dochter als plaatsvervullers erven.

Erflater is overleden met achterlating van drie kinderen: gedaagden A en B alsmede dochter C, de moeder van eisers. Erflater heeft dochter C overleden en haar in de plaats daarvan een legaat ter grootte van haar legitieme portie toegekend. Uit de casus volgt dat een uitdrukkelijke erfstelling kennelijk ontbreekt. In de afgegeven verklaring van erfrecht staat dat A en B de erfgenamen zijn van erflater. In geschil is of de eisers als plaatsvervullers van C opkomen. De rechtbank gaat in op de werking van artikel 4:46 BW en stelt dat bij de uitleg van een testament de bedoeling van de woorden van het testament vanuit de ogen van de erflater op het moment van het opstellen van het testament moeten worden achterhaald. Om die bedoeling vast te kunnen stellen, kijken we naar de verhoudingen die erflater op het moment van testeren wilde regelen en naar de omstandigheden waaronder het testament werd opgesteld. Hierbij kan een beroep worden gedaan op alles wat hierin klaarheid kan scheppen. Volgens de rechtbank blijkt uit de omstandigheden dat erflater met zijn testament kennelijk de verhoudingen met zijn kinderen wilde regelen op basis van het contact dat (al dan niet) tussen hen bestond. Dat is wat erflater heeft gedaan. Erflater heeft immers zijn zoon B en dochter C overleden toen zij geen contact hadden en die onterving ten aanzien van zijn zoon B ongedaan gemaakt nadat het contact tussen hen hersteld was. Hieruit leidt de rechtbank niet af dat erflater ten aanzien van de kleinkinderen, zowel de kinderen van zijn zoon B als die van zijn dochter C, de verhoudingen heeft willen regelen. Hoewel de notaris aangeeft dat erflater niet wilde dat de kinderen van zijn dochter C erven, is (als dit al zou komen vast te staan) hiermee niet gegeven dat dit bij het uiteindelijke passeren van het testament nog steeds de bedoeling van erflater was. Zoals ook aangevoerd door eisers zijn er immers contactmomenten geweest tussen de notaris en erflater en heeft erflater bovendien het concepttestament ontvangen en daarop gereageerd. Dit alles heeft uiteindelijk geleid tot de tekst van de erfstelling zoals die nu is opgenomen. De verklaring van de notaris dat erflater niet wilde dat de staak van zijn dochter meer zou erven dan de andere staken maakt dit evenmin anders. De huidige erfstelling brengt immers met zich dat iedere staak, in totaal, hetzelfde erft. Dit betekent dat eisers door plaatsvervulling in de zin van artikel 4:12 lid 2 BW erven van erflater, en het legaat aan hun moeder C ten laste van hen komt.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 27-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:1661

Zaaknummer: 419160

Rechters: M.M.K.J. Steketee

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De tuchtrechter oordeelt dat de notaris door intimiderende correspondentie in strijd met artikel 17 lid 1 Wna handelde, maar dat het hof geen klachtonderdelen behandelt die pas later in de procedure zijn aangevoerd, artikel 107 lid 4 Wna.

De in 2020 overleden erflaatster was voor een vierde deel erfgenaam van haar ouders. De ouders van erflaatster hadden een tweetrapsmaking ingesteld met erflaatster als bezwaard erfgenaam en klaagster (een door de ouders opgericht vermogensfonds) als verwachter. Bij haar overlijden heeft erflaatster een aantal nichten en een neef als versterferfgenaam achtergelaten. Deze erfgenamen hebben een volmacht afgegeven aan notaris X om hen te vertegenwoordigen bij de afwikkeling van de nalatenschap. De klacht van klaagster richt zich (uitsluitend) op het handelen van notaris X dat heeft geleid tot de liquidatie van de aandelenportefeuille en het overmaken van gelden naar voor klaagster onbekende rekeningen. De notaris heeft als eenzijdige belangenbehartiger voor de erfgenamenvereffenaars in de nalatenschap van erflaatster opgetreden, maar heeft zich ook gepresenteerd alsof hij in deze kwestie de onafhankelijke (boedel)notaris was. De notaris heeft met meerdere petten op gehandeld, niet helder over zijn rol gecommuniceerd en al doende de gerechtvaardigde belangen van klaagster bewust geschaad. Het hof is, anders dan de kamer, van oordeel dat de notaris voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten tijde van zijn opdracht aan de bank om tot liquidatie van de effectenportefeuille over te gaan, heeft kunnen en mogen vaststellen dat de aanspraken van klaagster op de nalatenschap van erflaatster slechts obligatoir van aard waren. Dit betekent dat de erfgenamen/vereffenaars met uitsluiting van klaagster bevoegd waren om beschikkingshandelingen ten aanzien van de effectenportefeuille te verrichten. Op basis van de aan de notaris afgegeven volmachten was de notaris dan ook gerechtigd om ook zonder medeweten en/of toestemming van klaagster aan de bank opdracht te geven de effectenportefeuille te liquideren. De notaris valt op dit punt geen tuchtrechtelijk verwijt te maken. Ten aanzien van de tardieve klachtonderdelen dat de notaris zich niet onafhankelijk, onpartijdig en terughoudend heeft opgesteld en dat hij malicieuze taal heeft gebezigd, ziet het hof aanleiding om ten overvloede te overwegen dat hoewel de notaris zich niet als partijnotaris heeft gepresenteerd, hij zich wel als zodanig heeft gedragen. De notaris heeft klaagster, onder meer met dreigementen over strafrechtelijke consequenties, proberen af te

houden van het doorzetten van haar claim en ernstige ongefundeerde beschuldigingen geuit jegens klaagster. Het hof is van oordeel dat de notaris door deze handelwijze en de intimiderende, althans te stellige en onnodig harde toonzetting van zijn correspondentie met klaagster, niet overeenkomstig artikel 17 lid 1 Wna heeft gehandeld. In dat kader wijst het hof op het bepaalde in artikel 107 lid 4 Wna op grond waarvan het hof geen klachtonderdelen behandelt die pas later in de procedure zijn aangevoerd. De klachtonderdelen van klaagster over het feit dat de notaris zich niet onafhankelijk, onpartijdig en terughoudend heeft opgesteld, worden daarom niet-ontvankelijk verklaard. Dit geldt ook voor het klachtonderdeel over het malicieuze taalgebruik van de notaris.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-02-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:361

Zaaknummer: 200.325.532/01 NOT

Rechters: J.W.M. Tromp, J.C.W. Rang en J.T.A. van der Stok

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voor de berekening van een legaat en legitieme portie gaat de rechtbank uit van de waarde van de woning in vrije staat, en negeert dat de woning krachtens huur door een van de erven werd bewoond.

In 2021 is erflaatster X overleden. Eiseres A en B [gedaagde 1] zijn de kinderen van haar kinderen. C, gedaagde 2, is de echtgenoot van B. In haar testament heeft X aan B een bedrag ter grootte van haar erfdeel gelegateerd. In 2016 heeft erflaatster aan B een algemene volmacht (levenstestament) verstrekt en daarbij een neef aangewezen als toezichthouder. Nadat zowel in oktober 2017 als in januari 2018 € 127.589 aan B is geschonken, heeft de neef deze taak niet meer uitgeoefend. B en C hebben in oktober 2017 met erflaatster een overeenkomst gesloten over de woning van erflaatster op grond waarvan zij maandelijks € 400 huur betalen en enkele kosten voor hun rekening nemen. In november 2017 is erflaatster verhuisd naar een verzorgingshuis. De rechtbank moet de omvang van het legaat aan B en de omvang van haar legitieme portie vaststellen. In dat kader overweegt de rechtbank o.m. dat de kosten van de verbouwing van de keuken en badkamer in principe voor rekening zijn van de eigenaar van de woning en dat de betaling daarvan door erflaatster geen in aanmerking te nemen gift is. Over de waarde van de woning stelt de rechtbank dat de mantelzorg die B en C verleenden aan erflaatster geen lage huurprijs rechtvaardigt. Erflaatster woonde immers in een verzorgingstehuis, waardoor zij in verhouding geringe mantelzorg van anderen nodig had. Een andere redenen voor de relatief lage maandelijkse vergoeding die B en C betaalden, hebben zij niet aangevoerd. Gelet op een en ander oordeelt de rechtbank dat voor de woning gerekend moet worden met de waarde in vrije staat, en niet met een lager bedrag omdat sprake zou zijn van huurbescherming die B en C op basis van de overeenkomst zouden genieten. Van huurbescherming is ook helemaal geen sprake, omdat B en C zelf de woning hebben geërfd en desgewenst de commerciële waarde van de woning kunnen realiseren door deze te verkopen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 17-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:607

Zaaknummer: C/09/647972 / HA ZA 23-458

Rechters: A.C. Bordes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof oordeelt dat erflater en zijn ex-partner zijn overeengekomen dat de gezamenlijke woning aan erflater zou toebehoren en verplicht die ex-partner ertoe om om niet mee te werken aan de overgang van dat aandeel naar de erven.

Erflater X heeft een relatie gehad met appellante A en heeft samen met A een appartement in eigendom verkregen. Na het einde van de relatie is erflater in het appartement blijven wonen, en na verloop van tijd heeft erflater een relatie gekregen met geïntimeerde B. Uit die relatie is minderjarige C geboren. B en C zijn de erfgenamen van X. De kern van het geschil in deze zaak is of X en A ten tijde van het eindigen van hun affectieve relatie in 1999 een overeenkomst met betrekking tot de verdeling van de woning hebben gesloten, inhoudende dat de woning voortaan uitsluitend erflater in eigendom zou toebehoren. In eerste aanleg heeft de rechtbank geoordeeld dat dit het geval is. Gelet op de stukken oordeelt het hof dat op basis van het feitelijk handelen (het gedrag) van X en A een overeenkomst tot verdeling van de woning kan worden aangenomen in die zin dat de woning feitelijk en om niet is toegedeeld aan X. Daarvoor zijn o.m. relevant het feit dat X in woning is blijven wonen, de akte ontslag hoofdelijkheid en de gewijzigde begunstiging van de met de hypotheek verbonden levensverzekering. Dat het aandeel van A in de woning goederenrechtelijk niet aan X was geleverd, staat er niet aan in de weg dat A en X de woning in 1999 wel degelijk met wederzijdse instemming feitelijk hebben verdeeld in die zin dat het aandeel van A in de woning om niet is toegedeeld aan erflater. Gelet op alle voormelde feiten en omstandigheden en de op grond van artikel 6:2 lid 1 BW tussen voormalig samenwoners geldende eisen van redelijkheid en billijkheid, is A naar het oordeel van het hof gehouden om om niet mee te werken aan de goederenrechtelijke overgang van de woning aan de erfgenamen van erflater.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 12-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2024:433

Zaaknummer: 200.321.466/01

Rechters: A.N. Labohm, E.A. Mink en A.E. Sutorius-van Hees

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof volgt de rechtbank in het oordeel dat de executeur/afwikkelingsbewindvoerder ondanks daartoe krachtens testamentaire clausule bevoegd te zijn, buitensporig heeft gedeclareerd in een relatief eenvoudige boedel.

De kernvraag in het onderhavige appèl is of de ten laste van de nalatenschap gebrachte kosten redelijk zijn en of deze gelet op de omvang van de nalatenschap en de samenstelling daarvan de toets van doelmatigheid en rechtmatigheid kunnen doorstaan. Dit is – zo het hof – niet het geval. De executeur heeft in eerste aanleg in het geding gebracht een balans per sterfdatum waaruit volgt dat sprake was van een relatief eenvoudige boedel. Tot de nalatenschap behoorden onder meer: (a) een woonhuis, (b) liquide middelen, (c) activa en passiva betrekking hebbende op de eenmanszaak van erflater, (d) een beperkt aantal vorderingen, terwijl sprake was van (e) een beperkt aantal schulden. Uit de balans volgt dat de omvang van de nalatenschap € 469.053 bedroeg. Indien het salaris van de executeur was berekend op basis van het bepaalde in artikel 4:144 lid 2 BW dan was dat € 4.690 geweest. Het feit dat er 48 erfgenamen zijn, maakt de zaak niet complex(er), hooguit in de communicatie. De benoeming door erflater van een zelfstandig bevoegde executeur/afwikkelingsbewindvoerder zorgt er volgens het hof juist voor dat de afwikkeling niet complex werd. Op basis van het testament van erflater mocht de executeur zijn werkzaamheden als executeur en als afwikkelingsbewindvoerder declareren conform zijn gebruikelijke uurtarief. Ook mocht hij de door hem gemaakte onkosten ten laste brengen van de nalatenschap. Ondanks deze bepaling in het testament mag van een executeur worden verwacht dat hij als een redelijk handelend executeur en afwikkelingsbewindvoerder handelt. Van hem mag worden verwacht dat hij bij de uitvoering van zijn werkzaamheden en bij het maken van onkosten rekening houdt met de omvang van de nalatenschap. Tot 2017 bedroegen de kosten al een totaalbedrag van € 94.382,88 en deze zijn nadien tot 1 maart 2022 opgelopen tot maar liefst € 186.646,24. Door de wijze waarop de executeur zijn werkzaamheden verricht, verdampt het saldo van de nalatenschap. Naar het oordeel van het hof heeft de executeur gezien de omvang en samenstelling van de boedel excessief hoge kosten in rekening gebracht en gemaakt. Van een redelijk handelend executeur en afwikkelingsbewindvoerder mag worden verlangd dat hij de erfgenamen tijdig informeert over de kosten die hij denkt te moeten maken. Het de

erfgenamen achteraf confronteren met een zeer aanzienlijke vordering voor zijn werkzaamheden en de door hem ingeschakelde derden, acht het hof in strijd met de maatschappelijke zorgvuldigheid die de executeur jegens de erfgenamen in acht had dienen te nemen. Het hof deelt volledig de visie van de rechtbank dat de executeur voor eigen gewin buitensporig heeft gedeclareerd en dat de kosten in een wanverhouding staan tot de relatief eenvoudige nalatenschap.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 27-02-2024

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2024:360

Zaaknummer: 200.319.634/01

Rechters: A.N. Labohm, G.G.B. Boelens en A.S. Mertens-de Jong

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoewel het erfdeel van een overleden ouder van een van de ex-echtgenoten ten onrechte is meegenomen in de verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap, wijst de rechtbank het beroep op dwaling als bedoeld in artikel 3:196 BW af.

A en B waren met elkaar gehuwd en zijn na een huwelijk van ongeveer 20 jaar van elkaar gescheiden. In de verdeling van de ontbonden huwelijksgemeenschap is ook betrokken het erfdeel van A in de nalatenschap van zijn kort voor de echtscheiding overleden vader. Thans vordert A vernietiging van deze verdeling, omdat hij zou hebben gedwaald als bedoeld in artikel 3:196 BW aangezien de vader van A een uitsluitingsclausule in zijn testament had opgenomen. De rechtbank overweegt dat met dwaling wordt bedoeld dat de deelgenoot een onjuiste voorstelling heeft gehad waar het gaat om de waarde van een goed of schuld. Te denken valt aan een vergissing in een taxatie. Een beroep op dwaling kan niet snel aangenomen worden als in een convenant een opsomming van alle bestanddelen van een huwelijksvermogen is opgenomen met vermelding van de waarde daarvan, tenzij er van een onjuiste waarde is uitgegaan. Naar het oordeel van de rechtbank is er in het onderhavige geval geen sprake van dwaling omtrent de waarde van een goed. Beide partijen zijn steeds, en ook in deze procedure, uitgegaan van eenzelfde waarde. De stellingen van A zien op de omvang van de gemeenschap. Dat wat aan A toekwam uit de nalatenschap is gekwalificeerd als gemeenschapsgoed, terwijl dat op basis van het testament niet had moeten gebeuren. De rechtbank kan A wel volgen in zijn stelling dat hij is benadeeld, maar dat heeft niet te maken met de onjuiste waardering van een gemeenschapsgoed, maar met het feit dat goederen ten onrechte zijn gekwalificeerd als gemeenschapsgoed en als bestanddeel van de gemeenschap in de verdeling zijn betrokken. De stelling van A dat er sprake zou zijn van dwaling, omdat partijen zijn uitgegaan van een waarde van het nalatenschapsaandeel van € 120.000 terwijl dat € 0 had moeten zijn, gaat niet op. A miskent daarmee dat de nalatenschap, juist volgens zijn eigen stellingen, die ook door het testament van erflater worden ondersteund, in het geheel niet op het lijstje van te verdelen goederen had moeten staan. Voor een geval als het onderhavige is artikel 3:196 BW naar het oordeel van de rechtbank niet bedoeld. Reeds om die reden mist de vordering van A een grondslag en wordt deze afgewezen. Ten overvloed overweegt de rechtbank nog dat in het hypothetische geval er wel van uitgegaan zou moeten

worden dat A heeft gedwaald over de waarde van een goed en ook aangenomen zou worden dat A hierdoor voor meer dan 1/4e is benadeeld, zijn vordering alsnog zou zijn gestrand door het beroep van B op artikel 3:196 lid 4 BW.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 27-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2024:1199

Zaaknummer: C/01/390137 / HA ZA 23-109

Rechters: A. de Boer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof stelt verdeling nalatenschap vast.

Broer en zus zijn enig erfgenamen van moeder. Omdat zij er niet in geslaagd zijn om ter zake van de verdeling van de nalatenschap tot overeenstemming te komen, hebben zij beiden de rechtbank gevraagd de verdeling vast te stellen. De rechtbank heeft de verdeling vastgesteld en de bedoeling van het onderhavig hoger beroep is dat het hof de wijze van verdeling zal gelasten zoals is uitgewerkt in de memorie van grieven van appellant. Het hof beoordeelt de bezwaren van appellant en stelt de verdeling vast.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:2133

Zaaknummer: 200.328.315

Rechters: J.H. Lieber, R. Prakke-Nieuwenhuizen en K.A.M. van Os-ten Have

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt de verdeling van de nalatenschap vast, en kan dit doen omdat vaststaat dat de nalatenschap geen schulden meer heeft en de executeur instemt met het vaststellen van de verdeling door de rechtbank.

Deze zaak betreft een nalatenschap die bijna twintig jaar geleden is opengevallen. Als eerste oordeelt de rechtbank dat voorbij wordt gegaan aan het gevoerde niet-ontvankelijkheidsverweer nu dat nauwelijks is gemotiveerd. De vraag die wel voorligt, is of de nalatenschap wel verdeeld kan worden. Uitgangspunt is namelijk dat de executele voltooid moet zijn voordat erfgenamen over de goederen van de nalatenschap kunnen beschikken. De achterliggende gedachte daarvan is dat het beschikken door de erfgenamen over de goederen van de nalatenschap tot gevolg heeft dat deze goederen niet meer onder het beheer van de executeur vallen en de executeur deze goederen dus ook niet meer te gelde kan maken om de schulden van de nalatenschap te voldoen. De rechtbank oordeelt dat in deze zaak de nalatenschap wel kan worden verdeeld omdat vaststaat dat de nalatenschap geen schulden heeft. Tot de nalatenschap van erflater behoort een geldbedrag dat sinds 2005 op de derdenrekening van de notaris staat (hierna: het depot). Dat depot is in ieder geval ruimschoots voldoende om deze kosten te voldoen. Daar komt bij dat de erfgenamen belang hebben bij verdeling van de nalatenschap. De nalatenschap van erflater is inmiddels al bijna twintig jaar geleden opengevallen en partijen kunnen het niet helemaal eens worden over de verdeling. Daar komt bij dat een van eisers als executeur geen bezwaar heeft tegen een door de rechtbank te bepalen verdeling. Dit betekent dat de rechtbank toekomt aan de verdeling van de nalatenschap van erflater. De rechtbank verdeelt de nalatenschap niet zelf, maar stelt de wijze van verdeling van de nalatenschap vast. Daarbij houdt de rechtbank naar billijkheid rekening met de belangen van partijen en het algemeen belang.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 27-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:3123

Zaaknummer: C/15/332485 / HA ZA 22-603

Rechters: M.C. van Rijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof wijst de door de zoon gevorderde voortzetting van de door vader/erflater aangegane huur af.

Het hof bevestigt het oordeel in eerste aanleg dat de zoon geen hoofdverblijf had in de door zijn vader/erflater gehuurde woning. De verhuurder heeft diverse producties overgelegd waaruit blijkt dat geen sprake was van een hoofdverblijf in het door de erflater gehuurde. De zoon heeft deze producties – hoewel hij daartoe wel gelegenheid had – niet weersproken.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-01-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:216

Zaaknummer: 200.313.798/01

Rechters: J.C.W. Rang, E.J. Bellaart en M.A.J.G. Janssen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Moeder van biologisch kind van erflater wordt aangemerkt als belanghebbende bij verzoek tot benoemen van vereffenaar.

De in 2023 overleden erflater heeft niet bij testament over zijn nalatenschap beschikt en zijn ouders en broer als erfgenamen achtergelaten. Zij hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard. Erflater was de biologische vader van een minderjarige zoon X. Verzoekster, de moeder van X (in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van X), verzoekt de rechtbank een vereffenaar te benoemen. De rechtbank gaat ervan uit dat het verzoek is gebaseerd op artikel 4:203 lid 1 sub b BW. De rechtbank oordeelt dat verzoekster een belanghebbende is die het verzoek kan indienen. Verzoekster is de wettelijk vertegenwoordiger van X, het biologische kind van erflater dat hij niet heeft erkend. In het verzoekschrift staat daarnaast dat verzoekster in verwachting is van een tweede kind van erflater. Dit kind wordt rond 17 mei 2024 verwacht, zo blijkt uit een verklaring van de verloskundige van verzoekster. Het vaderschap van erflater ten aanzien van X is op dit moment nog niet gerechtelijk vastgesteld, maar het is niet onaannemelijk dat dit in de toekomst wel zal gebeuren. De rechtbank maakt dit op uit het feit dat onlangs een verzoek daartoe is ingediend bij de bevoegde rechtbank en dat een DNA-test is overgelegd waaruit blijkt dat voor 99,99 % vaststaat dat erflater de biologische vader is van X. Dit betekent dat de ouders en broer van erflater op dit moment de wettelijke erfgenamen zijn, maar dat dit niet meer zo is als het vaderschap van erflater juridisch wordt vastgesteld. Verder is gebleken dat de afwikkeling van de nalatenschap van erflater dringend moet worden opgepakt. Het is voor de rechtbank voldoende aannemelijk geworden dat de procedure tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap niet kan worden afgewacht en dat verzoekster er belang bij heeft dat de nalatenschap van erflater wordt vereffend; hetgeen reden is om verzoekster aan te merken als belanghebbende. De ouders en broer van erflater zijn nu nog belast met het beheer van de nalatenschap van erflater, maar volgens verzoekster niet voldoende juridisch en financieel onderlegd om de afwikkeling van de nalatenschap van erflater ter hand te nemen. De ouders en broer van erflater hebben dit ter zitting bevestigd en duidelijk gemaakt dat zij het verzoek om benoeming van een vereffenaar steunen. Gelet op het voorgaande wijst de rechtbank het verzoek toe.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 21-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:1761

Zaaknummer: C/16/570679

Rechters: A.M. Crouwel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof komt niet terug op de bindende eindbeslissing want deze berustte niet op een onjuiste feitelijke of juridische misslag, en beveelt de opheffing van de vereffening omdat alle baten al zijn afgedragen aan de staat.

In cassatie op een uitspraak van het Hof Amsterdam (ECLI:NL:GHAMS:2021:3919, ERF 2022-0145) oordeelde de Hoge Raad in april 2023 (ECLI:NL:HR:2023:662, ERF 2023-0223) dat de bijlagen bij het verzoek van de vereffenaar aan de rechter-commissaris niet behoren tot de gedingstukken, zodat de enig erfgenaam die beneficiair had aanvaard er niet uit dien hoofde aanspraak op kan maken dat de vereffenaar deze aan hem ter beschikking stelt. De vraag die daarna voorlag (ECLI:NL:GHDHA:2023:2294, ERF 2023-0547) was of het hof op de voet van artikel 22 Rv een bevel moet geven om alsnog bepaalde stukken in het geding te brengen. Het hof stelde daarbij voorop dat artikel 22 Rv partijen geen rechtstreekse aanspraak geeft op het overleggen van stukken. De rechter heeft hierin een discretionaire bevoegdheid. Het hof oordeelde dat de vereffenaar niet alsnog bescheiden in het geding hoefde te brengen, nu het nalatenschapsvermogen vanwege criminele herkomst was afgegeven aan de staat en de rechter-commissaris opheffing vereffening heeft verzocht. In onderhavige zaak voert verweerder aan dat het hof bij die laatste beschikking een onjuiste bindende eindbeslissing zou hebben gegeven. Het hof stelt thans voorop dat de eisen van een goede procesorde meebrengen dat de rechter, aan wie is gebleken dat een eerder door hem gegeven, maar niet in een einduitspraak vervatte, eindbeslissing berust op een onjuiste juridische of feitelijke grondslag, bevoegd is om, nadat partijen de gelegenheid hebben gekregen zich dienaangaande uit te laten, over te gaan tot heroverweging van die beslissing, teneinde te voorkomen dat hij op een ondeugdelijke grondslag een einduitspraak zou doen. Het hof is van oordeel dat de beslissing om geen bevel aan de vereffenaar tot het overleggen van stukken te geven, niet berust op een onjuiste feitelijke of juridische misslag en komt daar dan ook niet op terug. Dat verweerder een feitelijke instantie wordt ontnomen, zoals hij stelt, is geen grond om de zaak weer terug te verwijzen. Het hof kan krachtens het bepaalde in artikel 424 Rv en de rechtspraak van de Hoge Raad daarover de zaak niet terugverwijzen naar de rechtbank en dit heeft ook te gelden in het geval de rechtbank een tussenvonnis heeft gewezen waartegen tussentijds hoger beroep is opengesteld (vgl. HR 27 januari 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1626).

Over de vereffening stelt het hof dat in deze zaak de bijzondere omstandigheid speelt, dat alle baten in de nalatenschap in 2020 zijn afgedragen aan de staat. Het verzoek van verweerder om de vereffenaar te verbieden het boedelsaldo aan de staat af te dragen, heeft de rechter-commissaris op 12 maart 2020 afgewezen. Er zijn dan ook geen baten meer in de nalatenschap. Noch aan de schuldeisers, noch aan verweerder zal dus iets kunnen worden uitgekeerd. Een voortzetting van de vereffening dient dan ook geen enkel doel. Indien het hof zou beslissen dat de vereffening zal worden voortgezet en dus niet wordt opgeheven, is eveneens duidelijk dat tegenover de te maken kosten voor de vereffening geen baten meer staan. Het hof beveelt dan ook de opheffing van de vereffening.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 21-02-2024

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2024:477

Zaaknummer: 200.330.918/01

Rechters: E.A. Mink, H.J.M. Smid-Verhage en M.A.J. Burgers-Thomassen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Executeur die wegens het niet naar behoren vervullen van zijn taak door rechtbank is ontslagen, moet rekening en verantwoording afleggen en de advocaatkosten ter zake van de ontslagprocedure voor eigen rekening nemen.

Tussen partijen is niet in geschil dat de bevoegdheid van A als executeur in 2019 na diens ontslag door de rechtbank is geëindigd, en dat B (een van de eisers) opvolgend executeur is geworden zodat A op grond van artikel 4:151 BW verplicht is om rekening en verantwoording af te leggen. Eisers stellen dat dat dit nog niet volledig is gedaan, omdat er onduidelijkheid is blijven bestaan over een aantal betalingen die door A ten laste van de nalatenschap zijn gedaan. Beoordeeld moet worden of A voldoende aan zijn verplichting tot het afleggen van rekening en verantwoording heeft voldaan. A stelt dat hij al inzicht heeft gegeven aan eisers in hetgeen hij in het kader van de executele heeft gedaan. Hij voert aan dat hij in allerlei telefoongesprekken en correspondentie alle betalingen heeft toegelicht en alle onderliggende facturen aan een van de eisers heeft gegeven, zodat hij niet meer kan uitleggen dan hij al heeft gedaan. De rechtbank volgt A hier niet in en overweegt dat het afleggen van rekening en verantwoording weliswaar niet volgens een vast format hoeft te gebeuren, maar dat de executeur daartoe in ieder geval inzicht moet geven in de werkzaamheden die hij als executeur heeft verricht en dat hij alle redelijke vragen over zijn werkzaamheden moet beantwoorden. Eisers hebben echter onweersproken gesteld dat A geen inzicht heeft gegeven in de tijd die hij voor de uitvoering van zijn taken nodig heeft gehad en welk loon hij daarvoor ten laste van de nalatenschap in rekening heeft gebracht, zodat de rechtbank van oordeel is dat A in dat opzicht onvoldoende rekening en verantwoording heeft afgelegd. A heeft derhalve nog geen volledige rekening en verantwoording afgelegd. A wordt in de gelegenheid gesteld om bij akte inzichtelijk te maken welke werkzaamheden hij heeft verricht, hoeveel uren hij aan zijn taken heeft besteed en welk bedrag hij daarvoor ten laste van de nalatenschap heeft doorberekend. Vervolgens krijgen eisers een termijn om daarop te reageren en daarbij ook te beschrijven welke onderwerpen betreffende de executele nog nadere uitleg/verantwoording behoeven. Over de door A in rekening gebrachte (advocaat)kosten die zijn gemaakt in het kader van de procedure die tot het ontslag van A als executeur hebben geleid, oordeelt de rechtbank dat A gelet op zijn functie als executeur en de daarbij horende taken, het ontstaan

van de advocaatkosten had kunnen voorkomen. Hij had zijn functie van executeur naar behoren dienen te vervullen of, wanneer het behoorlijk vervullen van zijn taak voor hem niet mogelijk was, zelf ontslag moeten nemen. Daarmee waren een ontslagprocedure en daarmee gepaard gaande advocaatkosten voorkomen. In dat kader verwijst de rechtbank naar de overweging in de ontslagbeschikking uit 2019. Daarmee staat voor de rechtbank vast dat A zijn taken, anders dan hij zelf nog steeds stelt, niet naar behoren heeft vervuld en dat eisers daardoor genoodzaakt waren om de ontslagprocedure tegen hem te beginnen nu A evenmin vrijwillig wenste terug te treden. Uit het voorgaande vloeit voort dat A de advocaatkosten die hij heeft gemaakt in deze ontslagprocedure voor zijn eigen rekening moet nemen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 06-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:1200

Zaaknummer: C/13/735917 / HA ZA TSV1 23-61

Rechters: R.H.C. van Harmelen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Enig erfgenaam moet door erflaatster van haar werkgever verduisterde gelden terugbetalen.

In deze Arubaanse zaak is de in 2019 overleden A tussen 1994 en 2010 in dienst geweest bij bedrijf X. In 2010 is zij op staande voet ontslagen. Bij strafvonnis van 2014 is A vrijgesproken van de ten laste gelegde verduistering in dienstbetrekking. In onderhavige zaak vordert X dat A wordt veroordeeld circa Afl 668.000 terug te betalen. In dat kader is in opdracht van het gerecht een deskundigenrapport opgesteld waarin – samengevat – is vastgesteld dat A geld heeft verduisterd van haar werkgever X. Dit betekent dat het deskundigenrapport in beginsel als uitgangspunt geldt voor de verdere beoordeling van deze zaak. Dat is alleen anders als sprake is van zwaarwegende bezwaren tegen de inhoud of wijze van totstandkoming van het rapport. Hiervan is onder meer sprake wanneer het rapport niet voldoet aan de daaraan te stellen eisen van onpartijdigheid, consistentie, inzichtelijkheid en logica. Het gerecht legt uit waarom het van oordeel is dat daarvan geen sprake is. Daarmee staat vast dat A in de uitoefening van haar werkzaamheden geld van X heeft verduisterd. In een tussenvonnis heeft het gerecht het verweer van A verworpen dat het geld is afgegeven aan de familie van de eigenaar van X. Daarmee kan niet anders worden geconcludeerd dan dat A zich het geld volledig heeft toegeëigend. Het bedrag dat A van X heeft verduisterd, moet worden terugbetaald. Gedaagde B heeft na het overlijden van A zonder voorbehoud laten weten dat hij de procedure op eigen naam wil voortzetten en heeft zich niet uitgelaten over de omvang van A's nalatenschap. Het gerecht gaat er daarom van uit dat B de nalatenschap zuiver heeft aanvaard. Om die reden wordt B veroordeeld om het volledige bedrag dat A aan X schuldig was, te betalen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 24-01-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2024:37

Zaaknummer: AUA201000004

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gerecht ziet vooralsnog geen reden om aan te nemen dat testamenten vals zijn.

In deze Curaçaose zaak zijn verzoeker A en twee belanghebbenden B en C, de drie zonen van vader X en moeder Y; van een vierde zoon is onbekend waar hij verblijft. X en Y zijn in 2015 resp. 2016 overleden te Venezuela. X is oprichter van Q NV, die onder meer eigenaar is van een perceel grond. Tussen partijen is de gerechtigdheid tot de nalatenschap en in Q NV in geschil. In deze zaak oordeelt het gerecht dat in deze procedure waarin de inschrijving bij de Kamer van Koophandel van B als bestuurder in geschil is, niet kan worden aangenomen dat de testamenten waarin belanghebbende C tot enig erfgenaam is benoemd, niet authentiek zijn. Niet is gebleken dat door de betrokkenen hieromtrent rechtsmaatregelen zijn getroffen en er is geen bevoegde rechter die daarover heeft beslist.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 08-03-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2024:56

Zaaknummer: CUR202301402

Rechters: P.E. de Kort

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mede omdat in de samenlevingsovereenkomst een afdwingbare verplichting is vastgelegd om voor elkaar te zorgen, bevestigt het hof het oordeel van de rechtbank dat de partner van erflaatster geen vergoedingsvordering op de nalatenschap heeft.

Gedaagden A en B zijn de kinderen geboren uit het huwelijk van de in algehele gemeenschap gehuwde X en Y. Dit huwelijk is in 2002 door echtscheiding geëindigd. In het kader van de scheiding is de woning aan Y toegedeeld, heeft zij een geldbedrag ontvangen en heeft X zich verplicht om tot het overlijden van Y – dan wel haar eerder samenwonen als ware zij gehuwd – aan Y partneralimentatie te voldoen. In 2002 is Y gaan samenwonen met eiser Q. Hoewel X hiervan wist, is hij tot 2012 doorgegaan met het betalen van (weliswaar verlaagde) partneralimentatie. In 2012 hebben Y en Q een samenlevingsovereenkomst gesloten waarin zij vastleggen dat zij die overeenkomst mede beschouwen als voldoening aan een dringende verplichting van moraal en fatsoen om voor elkaar te zorgen gedurende de looptijd van deze overeenkomst, welke verbintenis is omgezet in een civiele en daardoor rechtens afdwingbare verbintenis. Daarnaast staat er onder meer een overnemingsbeding werkend bij einde van de overeenkomst door overlijden in, en is bepaald dat de jongere partner bij vooroverlijden van de oudere partner aan diens nalatenschap een som in contanten verschuldigd is. Y is in 2021 overleden en heeft A en B tot haar erfgenamen benoemd. Eiser Q heeft zich kort na het overlijden van erflaatster richtend op A en B op het standpunt gesteld dat hij vergoedingsrechten op de nalatenschap van erflaatster heeft gekregen doordat hij eigen vermogen tot een bedrag van in ieder geval € 385.112,48 heeft aangewend voor de verwerving, het onderhoud en de verbetering van vermogensbestanddelen die uitsluitend aan Y toebehoorden. In eerste aanleg heeft de rechtbank de door A en B gevorderde verklaring voor recht afgegeven dat Q geen vordering op de nalatenschap van Y heeft, en tevens geoordeeld dat Q circa € 20.000 moet vergoeden aan de nalatenschap wegens meegenomen goederen en contanten. In een meer dan twintig pagina's tellende uitspraak gaat het hof in op de door Q aangevoerde grieven. Interessant zijn vooral de overwegingen over de betekenis van de omgezette natuurlijke verbintenis. Het hof overweegt dat de feiten objectieve aanwijzingen vormen dat er tussen Q en Y een dringende verplichting van moraal en fatsoen heeft bestaan om voor elkaar te zorgen, en dat dit ook door henzelf uitdrukkelijk in de samenlevingsovereenkomst is verklaard. Dat na

het einde van de samenlevingsovereenkomst door het overlijden van partijen toch alsnog afgerekend zou moeten worden, zoals Q stelt, is volgens het hof juist in strijd met die verzorgingsgedachte. Er zijn ook geen feiten en omstandigheden waaruit kan worden afgeleid dat partijen hun afspraken hierover hebben gewijzigd. Ook overweegt het hof dat de rechtbank uit het feit dat Q geen administratie heeft van zijn financiële verhouding tot Y, niet de conclusie heeft getrokken dat Q geen aanspraak heeft op vergoedingsrechten. De rechtbank overwoog – zo het hof – enkel dat het ontbreken van een administratie erop duidt dat Q en Y het kennelijk nooit nodig hebben gevonden een op de samenlevingsovereenkomst aanvullende schriftelijke regeling in het leven te roepen, waaruit wel vergoedingsrechten zouden kunnen voortvloeien. Dit terwijl Q als zakenman vertrouwd moet zijn geweest met de mogelijke consequenties van het niet (goed) vastleggen van de juridische en financiële gevolgen van transacties. De door Q gestelde aanspraak op de nalatenschap wijst het hof af. Vervolgens gaat het hof in op de vraag of (namens) Q in de contacten na de afwikkeling heeft aangegeven (binnen de daarover in de samenlevingsovereenkomst vastgelegde zesmaandstermijn) dat hij een beroep op het overnemingsbeding heeft gedaan. Volgens het hof dient het overnemingsbeding het belang van de langstlevende partner. Het is een recht waarop die partner een beroep moet doen en het recht dient te worden uitgeoefend binnen zes maanden na het overlijden van de andere partner. De aard en strekking van het beding vraagt – zo het hof – om een actieve houding van de langstlevende om binnen een periode van zes maanden ook tot daadwerkelijke uitoefening van het recht tot overname te komen. De termijn van zes maanden waarborgt ook dat de langstlevende partner en de erfgenamen van de overleden partner betrekkelijk snel duidelijkheid kunnen verkrijgen over de afwikkeling van het overnemingsbeding, zodat zij niet langer dan noodzakelijk op dit punt aan elkaar verbonden blijven. Deze overwegingen afzettend tegen hetgeen Q na het overlijden daadwerkelijk heeft ondernomen om zijn recht tot overname uit te oefenen, brengen het hof tot het oordeel dat Q niet tijdig beroep heeft gedaan. Q heeft niet zelf het initiatief genomen om zich op het recht te beroepen. A en B hebben Q bij brief in maart 2021 uitdrukkelijk gewezen op het recht op overname, waarbij zij aangeven te begrijpen dat Q geen belangstelling heeft voor overname van de woning. In zijn reactie hierop wil Q niet uitsluiten dat hij interesse heeft in overname van goederen. Deze uitlating is dermate vaag dat die niet kan worden beschouwd als het daadwerkelijk uitoefenen van het recht tot overname. Wel oordeelt het hof dat het oordeel van de rechtbank dat Q geen vordering heeft op de nalatenschap te algemeen is, de rechtbank had zich moeten beperken tot de vorderingen en de daarbij behorende grondslagen zoals door Q in eerste aanleg geformuleerd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 12-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:809

Zaaknummer: 200.314.998/01

Rechters: F. Kleefmann, M.C. Schenkeveld en J.F. Miedema

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof volgt appellanten niet in hun stelling dat de door de rechtbank benoemde deskundige een te hoge waarde van de woonboerderij heeft vastgesteld en dat de rechtbank door die waarde aan te houden een te grote legitieme portie heeft berekend.

Geïntimeerde A en appellant X zijn broers en kinderen van hun in 2018 overleden vader. Vader had A onterfd en appellant en zijn echtgenote Y tot zijn erfgenamen benoemd. A heeft tijdig een beroep gedaan op zijn legitieme portie en in eerste aanleg heeft de rechtbank – nadat door haar een deskundige was benoemd voor de waardering van een woonboerderij en een perceel grond – de omvang van die legitieme vastgesteld. Appellanten vinden de vastgestelde omvang te groot, en stellen de door de deskundige vastgestelde waarde ter discussie. Het hof volgt hen niet daarin. Ook volgt het hof A niet in zijn in incidenteel beroep aangevoerde stelling dat vader niet handelingsbekwaam was nu A hierover geen specifiek bewijsaanbod heeft gedaan. Met dezelfde onderbouwing wijst het hof ook de stelling van A af dat X en Y zich onrechtmatig hebben gedragen door stelselmatig gelden te onttrekken aan het vermogen van vader.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-04-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:2238

Zaaknummer: 200.323.811

Rechters: J.H. Lieber, L. Hamer en M.H.H.A. Moes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bij de afweging aan wie de woonboerderij wordt toegedeeld, kent de rechtbank doorslaggevende waarde toe aan de langdurige, professionele en nog steeds actuele betrokkenheid van twee van de erfgenamen.

A en B [eisers in conventie, verweerders in reconventie] en C en D [gedaagden in conventie, eisers in reconventie], zijn zussen en broer. Hun vader/erflater is in 2013 overleden. Hun moeder/erflatster was enig erfgenaam van vader en is in 2018 overleden. Partijen zijn haar erfgenamen en hebben de nog immer onverdeelde nalatenschap zuiver aanvaard. Tot de nalatenschap behoort o.m. een boerderij alsmede een aantal andere activa en passiva. Partijen wensen tot verdeling van de boerderij over te gaan. Zij twisten echter over de vraag aan wie de boerderij moet worden toegedeeld en welke waarde tot uitgangspunt bij de verdeling moet worden genomen. De rechtbank stelt dat de benoeming van een onzijdig persoon niet zinvol is, gezien de onwrikbaarheid van de partijstandpunten. De belangenafweging aan wie de boerderij moet worden toegedeeld, slaat door in het voordeel van C en D. Wat de doorslag geeft, is dat D vanaf zijn jeugd betrokken is geweest bij het uitoefenen van het landbouwbedrijf, eerst aan de zijde van zijn vader en vervolgens, toen deze was overleden, alleen, zulks ter ondersteuning van het uitbaten van de eenmanszaak door zijn moeder. D heeft er, zo heeft hij de rechtbank ter zitting van weten te overtuigen, zijn hele leven op ingericht. En ook nu nog draagt hij zorg voor de landbouwgrond, mede om te voorkomen dat deze schade oploopt. Voor C geldt min of meer hetzelfde. Zij heeft, zo is aannemelijk geworden, na het overlijden van vader de bedrijfsadministratie gedaan voor haar moeder en is dat, voor zover mogelijk, ook nog na haar overlijden blijven doen. Dat geldt ook voor het onderhoud van de woning, zoals het poetsen van het huis en het bijhouden van de bloemen- en groentetuin. Daarbij komt dat C en D van den beginne af aan te kennen hebben gegeven de boerderij te willen overnemen. Tegenover deze langdurige, professionele en nog steeds actuele betrokkenheid van C en D bij de boerderij, hun actieve rol in de bedrijfsvoering en de door hen genomen verantwoordelijkheid in deze, hebben A en B onvoldoende gesteld. Vervolgens buigt de rechtbank zich over de waarde van de boerderij, waarvoor wordt aangesloten bij een taxatie door een rentmeester.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 20-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:1619

Zaaknummer: C/03/305632 / HA ZA 22-248

Rechters: T.A.J.M. Provaas

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gebruikmakend van artikel 3:200a BW-BES kent het gerecht in een in 1868 opgevallende boedel de eigendom van een perceel toe aan verzoeker en zijn zussen.

In deze Antilliaanse uitspraak kent het gerecht met gebruikmaking van de regeling van artikel 3:200a BW-BES (bedoeld om een aanvaardbare oplossing te bereiken voor problematische oude boedels zoals onderhavige) de eigendom van het perceel van de op 27 september 1868 te Bonaire overleden erflaterster in eigendom toe aan verzoeker en zijn zussen. Zij zijn gebruikers als bedoeld in artikel 3:200a BW-BES. Tevens bepaalt het gerecht dat zij bij het ontwikkelen van de zaak de gevoelens van het Openbaar Lichaam Bonaire in acht moeten nemen.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 03-04-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEABES:2024:37

Zaaknummer: BON201800708

Rechters: P.E. de Kort

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter verklaart het verzet tegen de door de vereffenaar opgestelde uitdelingslijst deels gegrond, maar gaat voor het overige mee in de opgestelde herziene lijst.

Deze zaak is eerder aan bod gekomen in ERF 2021-0044. Thans is in geschil het verzet door verzoekers tegen de (herziene) uitdelingslijst opgesteld door de door de rechtbank benoemde vereffenaar. De kantonrechter gaat in op alle bezwaren die tegen de lijst zijn ingebracht, stelt vast dat de vereffenaar naar aanleiding van één bezwaar een herziene lijst heeft gemaakt, en dat het verzet tegen de oorspronkelijke lijst dus in zoverre gegrond was, maar gaat niet mee in de overige bezwaren. Zo heeft de vereffenaar uitvoerig onderzoek gedaan naar mogelijke giften van erflaatster aan de enig erfgename en geen concrete aanwijzing gevonden voor het bestaan van giften die het dagelijkse en het gebruikelijke overstijgen. Sterker nog: uit de beschikbare bescheiden blijkt dat door erflaatster veelal relatief kleine bedragen ten titel van lening aan de erfgenaam werden overgemaakt, die binnen korte tijd door deze daadwerkelijk werden terugbetaald. Over de waarde van de tot de nalatenschap behorende en verkochte woning stelt de kantonrechter voorop dat niet is gebleken dat de vereffenaar enig verwijt valt te maken ten aanzien van de vertraging in het verkoopproces en het relatief grote aantal uren dat hij aan dit proces heeft moeten besteden. Ook de enig erfgename valt hiervan geen verwijt te maken. Ook is niet betwist dat het in het kader van de vereffening van de nalatenschap noodzakelijk was de woning van erflaatster te verkopen. De kantonrechter meldt dat het voor verzoeksters zuur is dat zij om voor hen onbegrijpelijke redenen door erflaatster niet als erfgenaam zijn aangemerkt. Dit niet aan de enig erfgename te wijten feit brengt echter niet mee dat de tussen verzoeksters enerzijds en de erfgename anderzijds geldende eisen van redelijkheid en billijkheid meebrengen dat de woning van erflaatster aan de hand van een andere peildatum moet worden gewaardeerd. Over het salaris van de vereffenaar overweegt de rechtbank dat niet is aangevoerd dat het uren aantal niet redelijk zou zijn gelet op de aard en de complexiteit van de nalatenschap en de omstandigheden van het geval. Dat verzoeksters moeten meebetalen aan het salaris, dat in belangrijke mate zo hoog is als gevolg van het lange en uitgebreide verkooptraject, terwijl zij niet profiteren van de waardestijging van de onroerende zaak, doet hieraan niet af.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 02-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:2820

Zaaknummer: 10661797 \ EJ VERZ 23-330

Rechters: J.S. Reid

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof volgt het oordeel in eerste aanleg dat er geen bewijs is dat bij verkoop van de woning door de tweede echtgenote onrechtmatig/paulianeus is gehandeld jegens de kinderen/legitimarissen uit erflaters eerste huwelijk.

Erflater is in 2006 overleden met achterlating van zijn echtgenote X alsmede zijn kinderen uit zijn eerste huwelijk: appellante A, B en C en uit zijn tweede huwelijk met X: D en E. Erflater heeft A, B en C onterfd en X, C en D tot zijn enig erfgenamen benoemd. De legitieme portie van A, B en C in de nalatenschap bedroeg circa € 8.000 en daarvan is niets uitgekeerd. In 2021 is X overleden en hebben haar erfgenamen D en E haar nalatenschap beneficiair aanvaard. Tijdens leven heeft X haar woning verkocht aan D. Net als de kantonrechter in eerste aanleg oordeelt het hof dat er onvoldoende geld in de nalatenschap van X is om de legitieme vordering uit te keren aan A en dat D en E hiervoor niet aansprakelijk zijn, ook niet in privé. Het vermeende onrechtmatig/paulianeuze handelen bij de overdracht van de woning aan D acht het hof niet bewezen. D en E stellen dat de verkoop in 2014 van de woning aan D nodig was om X zonder geldzorgen verder te kunnen laten leven. X mocht na de verkoop nog bijna twee jaar in de woning blijven wonen zonder huur te betalen, totdat zij in juli 2016 naar een verzorgingshuis ging. Ten tijde van haar overlijden in 2021 resteerde nagenoeg niets van het vermogen omdat zij jarenlang daarop had ingeteerd. Gelet op deze gemotiveerde betwisting kan het hof niet zonder nadere bewijislevering tot het oordeel komen dat D en E onrechtmatig hebben gehandeld jegens A. A heeft immers vooralsnog niet aangetoond dat de woning niet voor een reële prijs is verkocht aan D. A heeft ook nog geen begin van bewijs geleverd van haar stelling dat D en E ten tijde van de verkoop van de woning in 2014 wisten of moesten weten dat die rechtshandeling ten nadele van A zou werken, te minder niet in het licht van de onweersproken omstandigheid dat X na de verkoop nog voldoende middelen had om de vorderingen op haar uit te keren. A wordt veroordeeld tot betaling van de proceskosten in hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 26-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:2302

Zaaknummer: 200.324.491/01

Rechters: J.G. Knot, O.E. Mulder en M. Aksu

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wegens overschrijding van de driejaarstermijn is klager is niet-ontvankelijk in zijn klacht dat de notaris hem onvoldoende heeft geïnformeerd bij de verdeling van de nalatenschap van de ouders van zijn toenmalige echtgenote dat de daarbij verkregen woning uitsluitend aan zijn ex zou toebehoren.

Klager verwijt de notaris dat deze hem niet goed heeft geïnformeerd toen bij de verdeling van de nalatenschap van de ouders van zijn toenmalige echtgenote zij een woning verkreeg die uitsluitend op haar naam is gezet en ter financiering waarvan klager en zijn toenmalige echtgenote een hypothecaire lening hebben afgesloten bij de Rabobank. De hypotheekakte is direct na het passeren van de akte van verdeling door de notaris gepasseerd. Pas bij de verdeling van de door echtscheiding ontbonden huwelijksgemeenschap bleek klager dat die woning niet tot de huwelijksgemeenschap behoort. Het hof verklaart klager niet-ontvankelijk omdat de vervaltermijn van drie jaren als bedoeld in artikel 99 lid 21 van de Wet op het notarisambt is overschreden en de klacht dus te laat is ingediend. Het handelen waartegen de klacht zich richt, heeft plaatsgevonden bij gelegenheid van het passeren van de akte van 1 februari 2011. Op dat moment had het immers volgens klager voor de notaris duidelijk moeten zijn dat klager de uitleg van de notaris niet begreep en had het volgens klager op de weg van de notaris gelegen klager naar behoren te informeren, bijvoorbeeld door het inschakelen van een tolk. De notaris heeft verklaard dat tijdens het passeren van de hypotheekakte uitdrukkelijk is gesproken over de zogenoemde uitsluitingsclausule. Daarbij heeft de notaris uitgelegd dat klager, anders dan door middel van een eventuele akte van levering, geen mede-eigenaar zou worden van de door zijn ex-echtgenote geërfde woning. Klager stelt dat hij feitelijk geen kennis heeft kunnen nemen van deze uitleg van de notaris vanwege zijn taalbarrière. Ter zitting in hoger beroep heeft klager verklaard dat hij wel wist dat hij met zijn ex-echtgenote meeging naar de notaris voor de verdeling van de nalatenschap van haar overleden ouders en om de hypotheekakte ten behoeve van de financiering van de woning te ondertekenen, maar dat het hem in het onderhoud met de notaris in het geheel niet duidelijk was wat er allemaal werd besproken. Een en ander brengt naar het oordeel van het hof met zich dat moet worden geoordeeld dat klager op 1 februari 2011 heeft kennisgenomen of redelijkerwijs kennis heeft kunnen nemen van het handelen of nalaten van de notaris

waartegen zijn klacht zich richt, namelijk het niet naar behoren informeren van klager.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-01-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:242

Zaaknummer: 200.324.251/01

Rechters: J.W.M. Tromp, J.C.W. Rang en J.T.A. van der Stok

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het beroep van een verwerpend erfgenaam op diens legitieme portie kan ook blijken uit verklaringen die zijn afgelegd voordat de verklaring van verwerping is afgelegd.

In eerste aanleg (zie ERF 2022-0292) heeft de rechtbank geoordeeld dat geïntimeerde (tijdig) een beroep heeft gedaan op zijn legitieme portie. Het hof volgt dit oordeel omdat het van oordeel is dat gelet op de verklaringen van geïntimeerde voorafgaand aan zijn verklaring van verwerping (die in de akte van 1 oktober 2019 is vastgelegd) voor de erfgenamen duidelijk was dat hij zijn positie als legitimaris in de nalatenschap van erflaatster niet wilde opgeven. Daarmee is aan het wettelijke vereiste van artikel 4:63 lid 3 BW voldaan nu ten tijde van verwerping duidelijk was dat de verwerpende erfgenaam zijn legitieme portie wenste te ontvangen. Die duidelijkheid kan ook blijken uit verklaringen van de erfgenaam voorafgaand aan de verwerping. Het beroep van appellanten op de – kort gezegd – beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid en hetgeen in dat kader is aangevoerd, is onvoldoende om tot een ander oordeel te leiden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-01-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:37

Zaaknummer: 200.323.074

Rechters: M.H.F. van Vugt, R. Prakke-Nieuwenhuizen en M.H.H.A. Moes

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter weegt de belangen af en wijst gevorderde gebod van halfbroer en zus van overledene tot opgraven van stoffelijk overschot toe.

Erflaatster X is op 15 maart 2024 overleden. Haar stoffelijk overschot is overgedragen aan haar vader die opdracht heeft gegeven om haar op de Islamitische begraafplaats te Bergen op Zoom te begraven. Hoewel op 18 maart 2024 conservatoir beslag was gelegd op het stoffelijk overschot, is X daar begraven. Het door eisers, een halfbroer en een zus van X, primair gevorderde – dat vader wordt verboden over te gaan tot crematie of begraving, c.q. afgifte aan hen van het stoffelijk overschot – is door de feiten achterhaald. Het subsidiair gevorderde gebod tot medewerking aan het opgraven en afgeven van het stoffelijk overschot aan hen, wijst de voorzieningenrechter toe. Aannemelijk is dat X een lichte voorkeur had voor cremeren boven begraven en dat zij, omdat zij geen (gelovige) moslim was, niet begraven wenste te worden op een Islamitische begraafplaats. Ook is aannemelijk dat zij in de buurt van de plaats Zeeland (en niet in Bergen op Zoom) begraven wenste te worden. Daarmee is de huidige situatie niet overeenkomstig haar wensen. Zwaar in het voordeel van eisers weegt dat de ontstane situatie in strijd is met de wensen van X en dat deze is ontstaan doordat de vader, zonder bijzondere noodzaak, de begrafenis op maandagmorgen 18 maart 2024 en op een relatief ver verwijderde Islamitische begraafplaats heeft doen plaatsvinden en deze niet heeft doen staken na het beslag van de deurwaarder. Verder heeft het bevoegd gezag al vergunning tot opgraving verleend. Daartegenover staat dat door de opgraving de grafrust wordt verbroken en dat eisers de gewenste afscheids-/herdenkingsplechtigheid naar eigen believen en zonder dat de vader daaraan mee hoeft te werken gestalte kunnen geven. Verder weegt mee dat de politie de vader heeft benaderd in verband met de lijkbezorging, dat de vader op grond van artikel 11 in samenhang met artikel 18 Wlb de lijkbezorging mocht en diende te laten verzorgen en dat niet aannemelijk is dat hij bewust de wensen van X heeft genegeerd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 20-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:2412

Zaaknummer: C/10/675650 / KG ZA 24-213

Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank oordeelt dat het de vermoedelijke wens van overledene was dat haar as na crematie ongesplitst zou worden uitgestrooid.

Moeder van partijen is in 2023 overleden. In juni 2023 heeft de voorzieningenrechter verlof verleend tot het leggen van conservatoir beslag op de door het crematorium bewaarde asbus. Tussen broer A [gedaagde] en zus B [eiseres] is in geschil of moeder wilde dat haar as ongesplitst zou worden uitgestrooid, dan wel of zij wilde dat een klein deel daarvan in een hanger terecht zou komen. A stelt dat het ook de wens van moeder was dat hij een deel van de as zou krijgen, maar hetgeen hij daartoe heeft gesteld is – zo de rechtbank – onvoldoende om tot dit oordeel te komen. A beroept zich in dit verband naast de stelling dat het niet voorstelbaar is dat dit niet haar wens zou zijn, op een uitspraak van zijn moeder dat hij wel wat as mocht hebben. Uit die eenmalige uitspraak waarvan de rechtbank in het midden laat of deze daadwerkelijk is gedaan, blijkt echter niet dat het de eigen, consistente, wens van moeder was dat haar as gesplitst zou worden. Dit geldt temeer nu niets is gesteld over het moment waarop en de omstandigheden waaronder dit gesprek zou hebben plaatsgevonden. Andere feiten en/of omstandigheden waaruit zou volgen dat opsplitsing van haar as de vermoedelijke wens van moeder was, zijn door A niet gesteld. Daar tegenover staan de uitgebreid gemotiveerde, met verklaringen onderbouwde, stellingen van B daar waar het de, uitdrukkelijke, principiële, wens van moeder betrof dat haar as ongesplitst zou blijven. A heeft volgens de rechtbank onvoldoende gesteld ter onderbouwing van zijn standpunt dat moeder wilde dat haar as werd gesplitst. De rechtbank houdt het er daarom voor dat het de vermoedelijke wens van moeder was dat haar as ongesplitst wordt uitgestrooid. Nu de vermoedelijke wens van moeder vaststaat, is voor een nadere afweging van de belangen van partijen geen ruimte. Hoezeer de rechtbank ook begrip heeft voor de wens van A om te beschikken over een tastbaar aandenken aan zijn moeder, toch moet hier de wens van moeder prevaleren, zoals artikel 18 lid 1 Wet op de lijkbezorging voorschrijft.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 13-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:1603

Zaaknummer: C/03/320299 / HA ZA 23-316

Rechters: E.C.M. Hurkens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank wijst het beroep van de dochter van de overleden huurster op huurvoortzetting af.

De rechtbank wijst het beroep op huurvoortzetting door de dochter na het overlijden van moeder/de huurster af. Daarvoor is mede bepalend dat geen sprake was van een duurzame gemeenschappelijke huishouding omdat de dochter/eiseres niet het plan had lang te blijven wonen bij moeder. Ze heeft zelf verklaard dat ze zich had ingeschreven om een woning voor zichzelf te zoeken. Zij hield er rekening mee dat dit wel vijf jaar kon duren. Zij heeft daarom met haar moeder afgesproken dat zij zo lang bij haar kon wonen. Het idee was dat zij uit huis zou gaan als ze een eigen woning had gevonden. Dit was blijkbaar ook de bedoeling van haar moeder. Die heeft namelijk bij de verhuurder een aanvraag inwoning ingediend en daarbij als reden voor de inwoning vermeld: 'Mijn dochter heeft nog geen woning gevonden'. Dat de dochter bij haar moeder woonde was dus alleen maar een tussenoplossing en was niet iets voor de lange termijn.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:2423

Zaaknummer: 10753415

Rechters: F. Aukema-Hartog

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Overdracht na beneficiaire aanvaarding van de ene auto en het op eigen naam zetten van een andere auto leiden in casu niet tot zuivere aanvaarding, en hoewel sprake is van feitelijk tekortkomen bij de vereffening is dat niet ernstig genoeg voor het intreden van aansprakelijkheid ex artikel 4:184 lid 2 sub d BW.

Het gaat in deze zaak om de vraag of gedaagde X, die enig erfgenaam en vereffenaar is van de nalatenschap van haar moeder Y, met haar eigen vermogen de schuld van de nalatenschap van haar moeder aan de voormalige advocaat van haar moeder moet voldoen. Anders dan namens eiser wordt gesteld, ziet de rechtbank in het op haar naam zetten van auto 1 geen daad van zuivere aanvaarding (hoewel het dat in beginsel wel is). Volgens de rechtbank is gebleken van feiten en omstandigheden waaruit kan worden afgeleid dat het desondanks niet de bedoeling van X was om de nalatenschap zuiver te aanvaarden en de schuldeisers van de nalatenschap te benadelen. X reageerde tijdens de zitting erg verbaasd toen bleek dat auto 1 deel uitmaakte van de nalatenschap. Zij ging er oprecht van uit dat dit haar auto was. Mede van belang is tevens dat X ten tijde van het overlijden van haar moeder pas 23 jaar oud was, vrijwel direct in een juridische procedure belandde in verband met het huurrecht van de woning waar zij met haar moeder had gewoond en de nalatenschap beneficiair heeft aanvaard omdat afwijzen 'stom' voelde om te doen. De kantonrechter is overtuigd van haar goede trouw. Gelet op dit samenstel van omstandigheden is de conclusie dat X de nalatenschap met de verkoop van auto 1 niet (stilzwijgend) zuiver heeft aanvaard als bedoeld in artikel 4:192 lid 1 BW. Ter zake van de verkoop van auto 2 oordeelt de kantonrechter dat deze overdracht heeft plaatsgevonden na de beneficiaire aanvaarding en tijdens de beneficiaire afwikkeling. X heeft de waarde van die auto dan ook opgenomen als bezitting in de boedelbeschrijving en de uitdelingslijst. Partijen discussiëren weliswaar over de waarde van deze auto, maar die discussie is niet van belang voor de beoordeling of sprake is van (stilzwijgende) zuivere aanvaarding op grond van artikel 4:192 lid 1 BW. In deze omstandigheden kwalificeert de overdracht als een beheerdaad en is met deze handeling evenmin sprake van (stilzwijgende) zuivere aanvaarding. Dat X het bedrag niet daadwerkelijk aan de boedel heeft betaald, maakt niet uit voor de beoordeling, omdat X ook de enige erfgenaam was en dus uiteindelijk aan zichzelf zou betalen, terwijl het saldo van de nalatenschap hoe dan ook negatief bleef.

Vervolgens oordeelt de kantonrechter over de vraag of X ernstig is tekortgeschoten in haar verplichtingen als vereffenaar, artikel 4:184 lid 2 sub d BW. X zou onvoldoende voortvarendheid hebben betracht bij het opmaken van de boedelbeschrijving en de afwikkeling van de vereffening en zij zou ook de informatieverplichting hebben geschonden. Ook zijn de schuldeisers van de nalatenschap benadeeld door de waarde van auto 1 buiten beschouwing te laten en auto 2 op een te laag bedrag te waarderen. X stelt dat zij, achteraf gezien, soms sneller had kunnen reageren op de verzoeken van eiser en misschien eerder tot actie had kunnen overgaan, maar dat zij in de moeilijke omstandigheden waarin zij verkeerde alles naar eer en geweten heeft afgehandeld. De kantonrechter stelt voorop dat niet licht tot de in artikel 4:184 lid 2 sub d BW bedoelde persoonlijke aansprakelijkheid bij een feitelijke tekortkoming mag worden geconcludeerd. Behalve dat sprake moet zijn van ernstig tekortschieten moet het tekortschieten aan de vereffenaar verwijtbaar zijn. Het doel van de vereffening is om de positie van de schuldeisers te beschermen en ervoor te zorgen dat de schuldeisers zo veel mogelijk worden voldaan. Aan de ene kant kan van een vereffenaar-erfgenaam verlangd worden dat zij nagaat wat haar rol als vereffenaar meebrengt en welke taken zij moet uitvoeren, maar aan de andere kant mogen aan een vereffenaar-erfgenaam als X, een niet-professional, geen te hoge eisen worden gesteld en kan niet verwacht worden dat zij op de hoogte is van alle verplichtingen die met de rol van vereffenaar gepaard gaan. Bij de beoordeling van de vraag of sprake is van ernstig tekortschieten, dient ook te worden betrokken wat de gevolgen van het tekortschieten voor de omvang van de boedel zijn geweest. Volgens de kantonrechter is wel sprake geweest van feitelijke tekortkomingen, maar is de ernst van die tekortkomingen of het verwijt dat X hiervoor gemaakt kan worden niet dusdanig ernstig dat zij persoonlijk aansprakelijk is. Ook in dit verband is van belang dat X pas 23 jaar was toen haar moeder overleed en dat zij geen professionele vereffenaar is. Bovendien raakte zij vrijwel direct na het overlijden van haar moeder verwickeld in een 1,5 jaar durende juridische procedure en moest zij de beneficiaire afwikkeling afhandelen terwijl zij ook nog 40 uur per week aan het werk was. Verder is gesteld noch gebleken dat het niet tijdig voldoen aan haar verplichtingen is ingegeven door een poging tot benadeling van de schuldeisers en dat een dergelijke benadeling daarvan ook het gevolg is geweest. De omvang van de boedel is niet benadeeld.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:1877

Zaaknummer: 10665406 \ CV EXPL 23-5814

Rechters: A.J. Weerkamp-Beens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt postuum vaderschap vast zonder dat daarvoor DNA-onderzoek noodzakelijk is.

Op verzoek van Y – de moeder van de minderjarige A – stelt de rechtbank postuum gerechtelijk het vaderschap vast van overledene X van de uit haar relatie met X geboren A. De rechtbank oordeelt dat gelet op hetgeen Y ter onderbouwing heeft aangegeven, alsmede het standpunt van de bijzondere curator, voldoende vast staat dat X de verwekker is van A. Er zijn geen signalen bekend waaruit geconcludeerd zou kunnen worden dat een andere persoon dan X de biologische vader is van A. Uit het verslag van de bijzondere curator blijkt dat Y en X van plan waren om samen de erkenning te regelen als X vrij zou komen en op het juiste pad was. Daar is het door het overlijden van X niet van gekomen. Verder blijkt uit de door Y overgelegde brieven van X en het feit dat er in de gevangenis omgang heeft plaatsgevonden tussen X en A, dat A gedurende zijn leven een vaderrol heeft vervuld voor A. De rechtbank ziet geen noodzaak om het vaderschap van de man vast te stellen met behulp van een DNA-grootoudertest.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 27-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:3050

Zaaknummer: C/15/345561 / FA RK 23-5255

Rechters: Haak, W.P. van der W.P. van der Haak

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek van medevereffenaar/erfgenaar om in beneficiair aanvaarde nalatenschap alleen een procedure te mogen starten, wordt in appèl afgewezen omdat de vereffening volgens het hof al was afgesloten op het tijdstip van het indienen van het verzoek.

In 2022 is erflaatster X overleden met achterlating van A, B [appellant] en C [geïntimeerde] als haar erfgenamen. B heeft de nalatenschap zuiver aanvaard, A en C beneficiair. In maart 2023 heeft C verzocht hem toestemming te verlenen om namens de erven (alleen) Q in rechte te betrekken vanwege een vordering die de nalatenschap heeft op Q. De kantonrechter heeft dit verzoek toegestaan. In appèl overweegt het hof dat op grond van artikel 4:198 BW de erfgenamen hun bevoegdheden als vereffenaars tezamen uitoefenen, tenzij – zoals in casu door C is verzocht – de kantonrechter anders bepaalt. Volgens het hof is het verzoek van C ingediend nadat de vereffening was voltooid. Aangezien er op dat moment dus geen vereffenaars meer waren, was er geen grond voor toewijzing van het verzoek van C op grond van artikel 4:198 BW. Dat bij de totstandkoming van de bestreden beschikking niet geheel is gehandeld in lijn met artikel 287 juncto 230 lid 1 Rv, leidt niet tot nietigheid van die beslissing. Het hoger beroep dient er immers ook toe om wat bij de kantonrechter is misgegaan, te herstellen. Het hof vernietigt de bestreden beschikking en wijst het verzoek van C alsnog af. vereffening nalatenschap (afdeling 4.6.3 bw)

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:1936

Zaaknummer: 200.330.170

Rechters: J.H. Lieber, J.B. de Groot en C.F.L.A. van der Vegt-Boshouwers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat geen sprake was van de door erflaatster gewenste gelijkheid tussen haar kinderen oordeelt de rechtbank dat de (levens)gevolmachtigde aanzienlijke bedragen moet terugbetalen aan de nalatenschap, maar dat het aandeel in die vordering niet is verbeurd.

Eiseres A en gedaagde B zijn kinderen van vader X en moeder Y. Vader is in 2015 overleden en uit hoofde van de wettelijke verdeling kregen A en B een niet-opeisbare vordering op hun moeder. Nadat een beschikking voor Y was afgegeven met als geïndiceerd zorgprofiel beschermd wonen met intensieve dementiezorg, is Y begin 2021 (gedwongen) opgenomen in een verpleegtehuis en daar enige tijd later overleden. Y heeft A en B als haar erfgenamen achtergelaten en B tot executeur benoemd. A heeft de nalatenschap zuiver aanvaard, B beneficiair als gevolg waarvan het executeurschap is geëindigd. Uit de ingediende aangifte erfbelasting blijkt dat bij de verkrijging door B een fictieve verkrijging ad € 100.000 is opgeteld in verband met een door B ontvangen schenking. Drie dagen na het overlijden van moeder is door gedaagde B een bedrag ad € 100.000 overgemaakt van de ervenrekening naar eiseres A onder vermelding van 'schenking'. In 2022 heeft de rechtbank B bevolen aan eiseres bankafschriften te verstrekken. B heeft daaraan uitvoering gegeven. In december 2022 heeft A wegens onderbedeling beslag gelegd op de woning en bankrekeningen van B. A stelt dat B – aan wie Y in een levenstestament een volmacht had gegeven – tijdens leven onrechtmatig bedragen aan het vermogen van Y heeft onttrokken. De rechtbank beoordeelt de (on)rechtmatigheid van diverse transacties. In dat kader concludeert zij dat over de periode 2016/2017 geen sprake was van onrechtmatige onttrekkingen omdat niet vaststaat dat deze tegen de wil van Y zijn gedaan. Over 2018 stelt de rechtbank dat Y in haar levenstestament had bepaald dat B als gevolmachtigde giften mocht doen aan de kinderen en kleinkinderen van erflaatster. Y heeft daarbij de wens geuit dat de kinderen gelijk worden behandeld. Daarom moet B het verschil tussen de schenkingen van € 3.000 aan de nalatenschap betalen. Anders dan bij de transacties van 2019 volgt de rechtbank B niet in haar betoog dat transacties ter grootte van circa € 100.000 in 2020 zijn gedaan omdat Y met deze betalingen de ongelijkheid uit het verleden wilde rechtekken. De rechtbank komt tot dit oordeel omdat Y in haar levenstestament heeft bepaald dat zij A en B gelijke schenkingen wilde doen en dat niets is bepaald over het rechtekken van een bepaalde situatie uit het verleden. B moet dan ook €

100.000 terugbetalen aan de nalatenschap. Op diezelfde grond oordeelt de rechtbank dat B ook de schenking die zij in 2021 B aan zichzelf heeft gedaan (in de vorm van kwijtschelding van € 100.000 op de door B aan Y verschuldigde koopsom van haar woning) moet terugbetalen. Ook enkele andere bedragen moeten worden terugbetaald, zodat het geheel op een totaalbedrag van circa € 292.000 uit komt. Vervolgens stelt de rechtbank de verdeling van de nalatenschap vast en rekent daarbij bedoelde € 292.000 toe op het aandeel van B. De rechtbank wijst de door A gevorderde verbeurdverklaring van het aandeel van B in de vorderingen van de nalatenschap op B af. Zij overweegt o.m. dat het weliswaar niet netjes is geweest van B dat zij grote bedragen van de bankrekeningen van erflaatster naar haar eigen bankrekening heeft overgemaakt, maar dit is onvoldoende om te concluderen dat B de vorderingen opzettelijk heeft verzwegen. De rechtbank betreft daarbij dat B tijdens de mondelinge behandeling een beroep heeft gedaan op de redelijkheid en billijkheid. B is van mening dat zij alles heeft gedaan volgens de wens van Y. Ook betreft de rechtbank hierbij dat uit het levenstestament blijkt dat het de wens van Y was om A en B gelijk te behandelen en daar past de uitkomst van de gevorderde verbeurdverklaring niet bij.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 31-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:1173

Zaaknummer: C/09/641362 / HA ZA 23-68

Rechters: I.A.M. Kroft

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een verdelingsgeschil oordeelt het hof dat een nieuwe grief te laat is aangevoerd en wijzigt het hof de in een tussenarrest vastgelegde verdeling gedeeltelijk.

De zaak betreft de verdeling tussen appellante A en geïntimeerde B van de nalatenschappen van hun ouders. A en B zijn het niet eens geworden over de verdeling en verschillen van mening over enkele bestanddelen van de nalatenschappen. In een tussenarrest is geoordeeld dat vader en moeder geld hebben geleend aan A en dat dit bedrag in mindering komt op haar erfdeel in de nalatenschap. In onderhavige zaak betreft het eerste oordeel van het hof het feit dat A in een later stadium dan de memorie van grieven een nieuwe grief aanvoert, en niet een eis wijzigt. Omdat geen van de uitzonderingen op de in artikel 347 lid 1 Rv besloten tweeconclusieregel zich voordoet, is toelating van de nieuwe eis in strijd met een goede procesorde. Vervolgens gaat het hof in op diverse betwiste punten en oordeelt dat een aantal stellingen van appellante – te weten over contanten en notariskosten – slagen. Het hof vernietigt het tussenarrest gedeeltelijk en gelast de medewerking van partijen aan de verdeling zoals vastgelegd in het tussenarrest en in onderhavige uitspraak is aangevuld en verbeterd.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 12-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:808

Zaaknummer: 200.309.211_01

Rechters: M.E. Smorenburg, J.J.M. Van Lanen en T.J. Mellema-Kranenburg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gegeven dat anders dan bij andere boekingen de omschrijving ‘schenking’ bij een aantal overboekingen ontbreekt, betekent niet zonder meer dat sprake was van leningen.

Het geschil ziet o.m. op de vraag betreft of een bedrag door moeder is geschonken of geleend. Gedaagde betwist de betreffende overboekingen niet, maar wel de grondslag daarvan. Omdat gedaagde verweer voert, rust op grond van de hoofdregel van artikel 150 Rv op eiseres de last te bewijzen dat sprake was van overboekingen zonder recht of titel, dan wel een lening. Er is volgens de rechtbank dan ook geen sprake van een (zelfstandig) bevrijdend verweer van gedaagde inhoudende dat op hem de last rust te bewijzen dat moeder hem ongeveer € 100.000 heeft geschonken. Over de door eiseres aangevoerde stelling dat sprake was van misbruik van omstandigheden, meent de rechtbank dat eiseres deze grondslag slechts terloops in de dagvaarding heeft vermeld en niet met feiten heeft onderbouwd. Die stelling wordt dus verworpen. De rechtbank is verder van oordeel dat het enkele feit dat bij de bewuste overboekingen niet het woord schenking is vermeld, zoals dat bij vaststaande schenkingen steeds wel het geval was, niet betekent dat de overboekingen zonder recht of titel, dan wel ten titel van lening hebben plaatsgevonden. Evenmin kan uit het feit dat bij de overboekingen, verband houdende met de erkende lening, bij de opdracht tot overboeking ook geen titel is vermeld de conclusie worden getrokken dat de omstreden overboekingen dus ook ten titel van lening zijn geschied.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 27-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:1633

Zaaknummer: C/03/303797 / HA ZA 22-168

Rechters: T.A.J.M. Provaas

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof volgt de kantonrechter in diens oordeel dat het gegeven dat het verzoek tot opheffing van de vereffening niet door beide vereffenaars tezamen was ingediend, niet leidt tot niet-ontvankelijkheid.

Eiser en verweerder zijn de kinderen van hun in 2018 overleden moeder en in 2022 overleden vader. Nadat eiser de nalatenschap van vader in mei 2022 beneficiair had aanvaard, heeft de kantonrechter in januari 2023 op verzoek van verweerder de opheffing van de vereffening van de nalatenschap van erflater bevolen, en daarbij de vereffeningskosten vastgesteld op nihil. Het hof constateert dat eiser en verweerder gezamenlijk vereffenaar zijn en dus in beginsel samen de opheffing van de vereffening moeten verzoeken. Naar het oordeel van het hof heeft de kantonrechter in dit geval terecht anders bepaald en verweerder ontvangen in zijn verzoek, ook al heeft verweerder dat verzoek niet samen met eiser ingediend. Daarbij is van belang dat in de procedure in eerste aanleg al duidelijk was dat verweerder en eiser op meerdere punten ernstig met elkaar van mening verschilden. Eveneens van belang is dat eiser weliswaar niet het verzoek tot opheffing mede ingediend heeft – dan wel ermee heeft ingestemd – maar dat hij wel betrokken was in de procedure bij de kantonrechter. Dat eiser niet in zijn hoedanigheid van vereffenaar voor de zitting was opgeroepen, maar alleen in zijn hoedanigheid van erfgenaam, maakt dat niet anders: van belang is slechts het feit dat eiser betrokken was. Eiser is opgeroepen voor de zitting, hij heeft vóór de zitting stukken ingediend, ter zitting is hij gehoord, zijn gemachtigde heeft een pleitnota overgelegd en na de zitting is eiser in de gelegenheid gesteld om alsnog te reageren op eerder door verweerder overgelegde stukken, van welke gelegenheid hij gebruik heeft gemaakt. In het onderhavige geval, waarin de standpunten van de beide vereffenaars zeer uiteenlopen en hun geschillen vooral handelen over de (na de vereffening volgende) verdeling van de nalatenschap, heeft de kantonrechter naar het oordeel van het hof terecht en op goede gronden een van beide vereffenaars ontvangen in diens verzoek tot opheffing en het afdoende geacht dat de andere vereffenaar in de gelegenheid is gesteld om zich uit te laten over het verzoek. Vervolgens gaat het hof in op de vraag of er gronden waren de opheffing van de vereffening te bevelen, en overweegt dat de vereffening in het geval van beneficiaire aanvaarding door een of meer van de erfgenamen strekt ter bescherming van de schuldeisers van de nalatenschap. Verweerder heeft naar het oordeel van het hof genoegzaam onderbouwd dat alle schulden van de nalatenschap zijn

voldaan en dat ten tijde van de indiening van het verzoek een gering bedrag aan baten van de nalatenschap is overgebleven. De kantonrechter heeft bepaald dat de kosten van de vereffening nihil zijn. Omdat eiser dit alles onvoldoende weerspreekt en de overige stellingen vooral op de omvang van de nalatenschap zien, en dus aan de orde moeten komen bij de verdeling van de nalatenschap, heeft de kantonrechter dan ook terecht de opheffing van de vereffening bevolen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 19-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:707

Zaaknummer: 200.326.524/01

Rechters: J. Jonkers, A.R. Sturhoofd en M. Perfors

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In de niet afgewikkelde nalatenschap van de in 1811 te Curaçao overleden erflaatster loopt een artikel 3:200a BWC-procedure; anders dan verzocht benoemt het gerecht niet verzoekster maar een onafhankelijke derde/stichting tot bewindvoerder.

Deze Curaçaose zaak betreft de afwikkeling van de nalatenschap van een in 1811 overleden weduwe en de gerechtigdheid van de tot haar nalatenschap behorende plantage X. Er worden reeds sinds jaar en dag gerechtelijke procedures gevoerd aangaande de eigendom van plantage X, het verhuren van percelen te plantage X en het beheer over plantage X. Wie als rechthebbenden van plantage X te gelden hebben, is in rechte (nog) niet uitgemaakt. Sedert 2017 is bij het gerecht een procedure ex artikel 3:200a BWC aanhangig, waarbij door belanghebbenden verzocht wordt plantage X als zijnde een langdurig onverdeelde boedel aan te merken en deze conform de wet aan de gebruikers toe te kennen. Deze zaak loopt nog bij het gerecht in eerste aanleg. Aan de orde is de vraag of verzoekster als beheerder van plantage X te gelden heeft, en indien dat niet het geval is of er voldoende grond bestaat om een regeling ter zake van het beheer te treffen waarbij verzoekster als beheerder van plantage X wordt aangewezen. Het gerecht stelt voorop dat de primaire vordering een vordering in de zin van artikel 110 Rv C e.v. behelst en de subsidiaire vordering een verzoek in de zin van artikel 429a Rv C e.v., zodat in deze uitspraak zowel een vonnis zal worden gewezen als een beschikking zal worden gegeven. Nu vaststaat dat er vele deelgenoten zijn die een aandeel hebben in plantage X en het gros van die deelgenoten niet meer kan worden opgespoord, terwijl verzoekster niet heeft gesteld, en ook anderszins niet is gebleken, dat een overeenkomst als bedoeld in artikel 3:168 lid 1 BWC bestaat, kan niet voor recht worden verklaard dat verzoekster als beheerder in de zin van artikel 3:168 lid 1 BWC te gelden heeft. Ter zake van het subsidiaire verzoek oordeelt het gerecht dat het in het belang van partijen en tevens het algemeen belang wordt geacht dat er ten aanzien van het beheer van plantage X een regeling wordt getroffen. Dit in de eerste plaats om de rust en zekerheid onder de huurders en bewoners van plantage X te doen terugkeren. Maar tevens, en niet minder belangrijk, om duidelijkheid tussen een aantal families te creëren en daardoor hopelijk tevens rust en vrede te scheppen. Alle partijen gaven immers ter zitting te kennen dat er duidelijkheid moet komen over het beheer van plantage X. Nu in rechte nog niet is uitgemaakt wie aanspraak kan maken

op (een deel van) plantage X, acht het gerecht het niet geraten om verzoekster als beheerder van de plantage aan te wijzen. Het gerecht acht het (ambtshalve) van belang dat een objectieve derde, die met geen van de betrokken partijen familierechtelijke banden heeft, het beheer van plantage X ter hand neemt. De wet vereist niet dat een beheerder deelgenoot is in de gemeenschap en evenmin dat deze banden heeft met de deelgenoten. Het gerecht heeft de Stichting Y hiertoe bereid gevonden. Het gerecht stelt plantage X onder het bewind van stichting Y en oordeelt dat de artikelen 4:154, 157 tot en met 166, 168, 172, 173 en 174 BWC van toepassing zijn.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 20-04-2020

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2020:337

Zaaknummer: CUR201803042

Rechters: K.A.M. Lasten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een geschil tussen de executeur en meerderjarigenbewindvoerder over het vermogen van erfgenaam over uitleg testament/wie erfgenamen zijn, is een verdelingsgeschil en valt daarmee buiten de taken van de executeur en kan dus geen grond zijn voor ontslag executeur.

Erflater heeft zijn echtgenote X tot enig erfgenaam en executeur benoemd. Tevens is bepaald dat hetgeen X uit de nalatenschap heeft verkregen en ten tijde van haar overlijden onverteerd heeft achtergelaten ten deel zal vallen aan zijn erfgenamen bij versterf. Het vermogen van X is onder bewind gesteld, en Y is aangesteld als bewindvoerder. In 2023 heeft de rechtbank Q tot vervangend executeur benoemd. Bewindvoerder Y verzoekt de kantonrechter Q te ontslaan als executeur. Anders dan de executeur stelt, is Y ontvankelijk in diens verzoek omdat in de wet (art. 1:443 BW) is geregeld dat een bewindvoerder, voordat hij een procedure aanspant, zich *kan* laten machtigen door de kantonrechter, maar verplicht is dit niet. Y kan dus zonder machtiging van de kantonrechter procederen en is dan ook ontvankelijk in het verzoek. De kantonrechter is verder van oordeel dat er geen sprake is van gewichtige redenen die het ontslag van de executeur rechtvaardigen. De kantonrechter overweegt dat bewindvoerder Y de executeur wantrouwt omdat deze van mening is dat het testament van erflater zo uitgelegd moet worden dat de broer en zusters van erflater de verwachter zijn (als erfgenamen bij versterf na het overlijden van X, terwijl Y die mening niet deelt en ervan uitgaat dat alleen X erfgenaam bij versterf is en haar broer en zusters niet). Dit is echter een standpunt dat in de kern aan de orde stelt hoe de nalatenschap verdeeld moet worden. Omdat de verdeling van de nalatenschap niet tot de taken en de bevoegdheden van de executeur behoort, is het niet relevant hoe de executeur daarover denkt en kan daarin geen gewichtige reden gevonden worden die het ontslag rechtvaardigt. Verder zijn geen feiten of omstandigheden aangedragen die maken dat er sprake is van een diepgaand en gegrond wantrouwen van de bewindvoerder. De omstandigheid dat de bewindvoerder niet betrokken was bij de aanstelling van de executeur is onvoldoende.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 24-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:572

Zaaknummer: 10792780 \ EJ VERZ 23-450

Rechters: J.S. Reid

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter acht eiseres bevoegd om namens de wettelijk vertegenwoordigster van erfgenaam te procederen, en veroordeelt gedaagde tot terugbetaling van na overlijden overgeboekte bedragen en veroordeelt de minderjarige tot betaling aan gedaagde van de uitvaartkosten.

Erflater is overleden en heeft zijn minderjarige en in Polen wonende dochter X als enig erfgenaam achtergelaten. A [eiseres] is een schoonzus van erflater en B [gedaagde]. B heeft in de laatste maanden van A's leven zorg en aandacht besteed aan erflater. Als gemachtigde van de moeder en dus wettelijk vertegenwoordigster van X vordert A van B terugbetaling van verschillende bedragen. B betwist dat A gemachtigd is om namens X te procederen. De kantonrechter gaat hier aan voorbij omdat uit een overgelegde verklaring en de Nederlandse vertaling daarvan blijkt dat de moeder namens X aan A een volmacht heeft verleend om hen beiden in Nederland te vertegenwoordigen bij aangelegenheden die verband houden met het overlijden van erflater. Het enkele ontbreken van het in de Poolse taal gestelde origineel van de verklaring van de notaris dat hij zich van de identiteit van moeder heeft vergewist, vindt de kantonrechter niet van doorslaggevend belang. Over de teruggevorderde bedragen/betalingen oordeelt de kantonrechter dat alle betalingen die na het overlijden zijn gedaan van erflaters betaalrekening naar de rekeningen van B en haar zoon, moeten worden terugbetaald. De kantonrechter gaat ervan uit dat B al deze betalingen heeft verricht, nu is gebleken dat zij als enige de toegang had tot de betaalrekening van erflater. De kantonrechter wil geloven dat de onttrekkingen die na het overlijden zijn gedaan grotendeels zijn aangewend om familie van erflater vanuit Suriname ten behoeve van de uitvaart naar Nederland te vliegen, dat maakt echter niet dat deze kosten kunnen worden aangemerkt als schulden van de nalatenschap als bedoeld in artikel 4:7 BW. De betalingen van voor het overlijden hoeven niet te worden teruggedraaid. De vordering tot afgifte van de urn met de as kan niet worden toegewezen, omdat B ter zitting heeft verklaard dat de as al is verstrooid in Suriname. De vordering tot afgifte van verschillende roerende zaken ligt ook voor afwijzing gereed omdat deze na betwisting onvoldoende is onderbouwd. De tegenvordering van B tot vergoeding van de door haar betaalde uitvaartkosten wijst de kantonrechter toe. B heeft zich op redelijke gronden ingelaten met het laten verzorgen van de uitvaart van erflater. Dat anderen bereid en in staat

waren hiervoor zorg te dragen, is niet gesteld of gebleken. Dit geldt ook voor A en haar moeder die beiden in Polen woonachtig zijn. Na deze overweging wijst de kantonrechter erop dat – behoudens artikel 22 Wlb – in een geval dat een niet-erfgenaam opdracht geeft tot uitvoering van de lijkbezorging, een wettelijke bepaling wordt gemist op grond waarvan deze derde de kosten van de lijkbezorging ten laste van de nalatenschap zou kunnen brengen. Wel heeft de uitvaartverzorger als schuldeiser verhaal op de goederen van de nalatenschap, artikel 4:184 BW. Volgens de kantonrechter kan bij deze wettelijke bepalingen aansluiting worden gevonden voor het oordeel dat in de omstandigheden van dit geval op X als vereffenaar wél een verbintenis rust om de begrafeniskosten te vergoeden aan gedaagde. Hoewel een dergelijke verbintenis niet rechtstreeks voortvloeit uit artikel 4:7 BW, vloeit deze in dit geval wel voort uit het stelsel van de wet en de wel in de wet geregelde gevallen (zie art. 6:1 BW). Dat de hoogte van de gemaakte uitvaartkosten niet in overeenstemming zijn met de omstandigheden van erflater, is niet gesteld of gebleken. De kantonrechter heeft er nota van genomen dat B tot op heden niet in staat is geweest de aan haar gerichte factuur te betalen. De kantonrechter is van oordeel dat onder de gegeven omstandigheden de redelijkheid en billijkheid meebrengt dat op X als vereffenaar van de nalatenschap van erflater de gehoudenheid rust om uit de goederen van de nalatenschap de voor de betaling van de factuur benodigde gelden te beschikking te stellen. Dat X niet betrokken is geweest bij de uitvaart van erflater en evenmin afscheid van hem heeft kunnen nemen, is wrang, maar kan niet aan B worden tegengeworpen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 08-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:622

Zaaknummer: 10602504 \ CV EXPL 23-2297

Rechters: J.S. Reid

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad volgt de A-G: het hof meent terecht dat eisers de echtheid van erflaters handtekening onvoldoende hebben betwist, maar het hof heeft ten onrechte geoordeeld dat eisers de in een boedelbeschrijving opgenomen posten (behalve één) niet langer betwisten.

Voor de feiten zie o.m. ERF 2022-0327. In deze zaak staat de vraag centraal of het laatste testament van de vader van partijen, waarin eisers zijn onterfd en verweerster tot enig erfgenaam is benoemd, nietig is vanwege wilsontbreken bij vader. Het hof heeft geoordeeld dat het testament geldig is. Dit brengt mee dat verweerster enig erfgenaam van vader is en dat eisers slechts aanspraak hebben op hun legitieme portie. De klachten in cassatie richten zich tegen de beoordeling door het hof van de omvang van de legitieme portie. In dat verband is onder andere de vraag aan de orde of vader een voor verweerster gunstige schuldbekentenis heeft ondertekend. Eisers hebben de echtheid van de handtekening betwist. Volgens het onderzoek van een door verweerster ingeschakelde handtekeningdeskundige bestaat er geen twijfel over de authenticiteit van deze handtekening. Het hof heeft geoordeeld dat eisers de echtheid van de handtekening in het licht van het reeds aanwezige bewijsmateriaal onvoldoende gemotiveerd hebben betwist en heeft hen daarom niet toegelaten tot het leveren van tegenbewijs. Het cassatiemiddel richt klachten tegen dit afwijzende oordeel van het hof. Daarnaast wordt betoogd dat het hof is voorbijgegaan aan bepaalde door eisers gevoerde verweren. Volgens A-G Valk (ECLI:NL:PHR:2024:172) slaagt één klacht omdat niet begrijpelijk is dat het hof meende dat eisers de in een boedelbeschrijving opgenomen posten (ook) wat de schuldzijde betreft niet langer betwistten (op de daarin opgenomen vordering van verweerster na). De A-G stelt dat eisers in de globale berekening in de boedelbeschrijving slechts de hypotheekschuld hebben erkend en dus niet het totaalbedrag aan schulden waarmee het hof heeft gerekend. In eerste aanleg hebben eisers, zoals de rechtbank in haar eindvonnis heeft overwogen, de op de boedelbeschrijving vermelde schuldposten betwist. In hoger beroep hebben zij het hof tot tweemaal toe verzocht deze geschilpunten alsnog te beoordelen. Tot een dergelijke beoordeling was het hof overigens ook reeds gehouden op grond van de devolutieve werking van het hoger beroep. De Hoge Raad volgt de A-G en doet de zaak met behulp van artikel 81 lid 1 RO af en verwijst naar het Hof Den Bosch.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-04-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:569

Zaaknummer: 23/00795

Rechters: M.V. Polak, A.E.B. ter Heide en F.R. Salomons

Advocaten: J.H.M. van Swaaij en M.J. van Basten Batenburg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof wijst verzoek tot afnemen voorlopig getuigenverhoor af mede omdat de opgeworpen onderwerpen dusdanig algemeen zijn dat onduidelijk is waar het verzoek op is gericht.

In afwikkeling van deze nalatenschap zijn reeds meerdere procedures gevoerd (Erf 2022-0181 en ERF 2023-0266, alsmede ECLI:NL:GHARL:2023:1557). Als onderdeel van de nalatenschap van erflater en vader van verzoekster maakt zij op grond van een gebruiksovereenkomst aanspraak op het gebruik van bepaalde gedeelten van kasteel X. Verzoekster meent dat onzorgvuldig en onrechtmatig jegens haar is gehandeld met betrekking tot het verlenen van toegang tot het kasteel. Ook heeft zij veel vragen over het testament en de afwikkeling van de nalatenschap waarbij de executeurs waren betrokken. Om over die zaken informatie te verkrijgen verzoekt zij om een voorlopig getuigenverhoor te gelasten. In eerste aanleg is dit verzoek afgewezen. Het hof overweegt dat omdat de executeurs op de Bahamas wonen, beoordeeld moet worden of de Nederlandse rechter bevoegd is en concludeert dat dit niet het geval is zover het verzoek betrekking heeft op de op executeurs. Voor zover nodig constateert het hof dat de bevoegdheid van de Nederlandse rechter ten opzichte van een andere partij (de halfzus van verzoekster) voortvloeit uit het feit dat zij is verschenen en inhoudelijk verweer heeft gevoerd zonder ten aanzien van zichzelf de rechtsmacht van de Nederlandse rechter ter discussie te stellen. Het hof gaat in op de vereisten voor toewijzing van een verzoek tot een voorlopig getuigenverhoor en stelt dat de door verzoekster opgeworpen onderwerpen dusdanig algemeen zijn dat onvoldoende duidelijk is geworden op welke feitelijkheden het verzoek is gericht. Ook is onvoldoende duidelijk gemaakt op welke manier de verklaringen van de verzochte getuigen over die onderwerpen aan de feitelijke onderbouwing van een vordering kunnen bijdragen. Ook meent het hof dat verzoekster misbruik van bevoegdheid maakt en geen belang heeft bij haar verzoek. Er zijn reeds diverse procedures gevoerd waarbij de informatie en stukken zijn verstrekt.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 30-01-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:715

Zaaknummer: 200.329.11

Rechters: D.M.I. de Waele, H.L. Wattel en G.R. den Dekker

Wetsartikelen: